

ஆடும் பரிவேல் அணி சேவலெனப் பாடும் பணியே பணியாய் அருள்வாய்

பக்தியால் யானுனைப் பலகாலும் -- பற்றியே மாதிருப் புகழ்பாடி
முத்தனாமாறெனைப் பெருவாழ்வின் -- முக்தியே சேர்வதற் கருள்வாயே
உத்தமாதான சற்குண நேயா -- ஒப்பிலா மாமணி கிரிவாசா
வித்தகா ஞானசத்திநிபாதா -- வெற்றிவேலாயுதப் பெருமாளே.

முருக சரவண மகளிர் அறுவர் முலை நுகரும் அறுமுக குமர சரணம்

வியல் அட்டவணை

நஞ்சக்கனகல்லு நெகிழ்ந்துருக
கைத்தல நிறைகளி
அடலருணைத் திருக்கோபுரத்தே
சீதக்களப செந்தாமரை (விநாயகர் அகவல்)

1. யாமோதிய கல்வியும்
 ஆறுமுகம் ஆறுமுகம்
 திருவடியும் தண்டையும்
 செந்தில் வாழ் அந்தணர்
2. ஆடும் பரிவேல்
 பக்தர்கணப்ரிய
 அழித்துப் பிறக்கவொட்டா
கடைக்கணியல் வகுப்பு (அலைகடல்)

அறுபடை வீடு
 தெய்வத் திருமலை
 சந்ததம் பந்தத் தொடராலே
 சேல்பட்டழிந்தது
 விறல் மாறன் ஜந்து
 படிக்கின்றிலை
 நாதபிந்து கலாதீ
 நீலச்சிகண்டியில்
 சரணகமலாலயத்தை
 ஓலையும் தூதரும்
 ஜங்கரனை ஒத்தமனம்
 மாகத்தை முட்டிவரும்
 சீலமுள் தாயர்தந்தை
3. திணியான மனோசிலை
 ஆசைகூர் பக்தனேன்
கந்தர் அநுபுதி
 தோலாற் சுவர் வைத்து
சீர்பாத வகுப்பு (உத்தியிடை கடவு)
4. எந்தாயும் எனக்கருள்
 சீதள வாரிஜ பாதா
 மைவரும் கண்டத்தர்
கேவேந்தர் ஸங்க வகுப்பு (தரணியில் அரணிய)
5. முருகன் தனிவேல் முனி
 கேதகைய பூமுடித்த
 விழிக்குத் துணை
வேல் வகுப்பு (திருத்தணியில் உதித்தருஞம்)
6. நாதாகுமரா நம
 பாதிமதி நதி
 மொய்தார் அணிகுழல்
திருவேளைக்காரன் வகுப்பு (ஆனபய பக்தி)
7. விதிகாணும் உடம்பை
 அறமிலாஅதி பாதகவஞ்ச
 பெரும்பைம் புந்தினுள்
வேடிச்சி காவலன் வகுப்பு (உதரகமலத்தினிடை)
8. முருகன் குமரன் குஹன்
 மூலாநிலமதின் மேலே
 காவிக்கமலக் கழலுடன்
 ஒருருவாகிய தாரக பிரமத்து (திருஎழுக்கூற்றிருக்கை)
9. உருவாய் அருவாய்
 ஏறுமயில் ஏறிவிளையாடுமுகம்
 ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க
 வாழ்க அந்தணர் வானவர்
 முடியாப் பிறவிக்கடலில்
 சேந்தனைக் கந்தனை
 குமாரா ஈசஸுனோ - 48 தடவை

அன்பர்தமக்கான நிலைப்பொருளோனே ஜந்துகரத் தானெழுகப் பெருமாளே

நெஞ்சக் கனகல்லு நெகிழ்ந்துருகத்
 தஞ்சத்தருள் ஏண்முகனுக் கியல்சேர்
 செஞ்சொற் புனை மாலை சிறந்திடவே
 பஞ்சக்கர ஆனை பதம் பணிவாம்.

கைத்தல நிறைகனி அப்ப மொடவல் பொரி கப்பிய கரிமுகன்	அடிபேணிக்
கற்றிடும் அடியவர் புத்தியிலுறைபவ கற்பக மெனவினை	கடிதேகும்
மத்தமும் மதியமும் வைத்திடும் அரன்மகன் மற்பொரு திரள்புய மதயானை	
மத்தள வயிறனை உத்தமி புதல்வனை மட்டவிழ் மலர்கொடு	பணிவேனே
முத்தமிழ்டைவினை முற்படு கிரிதனில் முற்பட எழுதிய	முதல்வோனே
முப்புரமெரி செய்த அச்சிவனுறை ரதம் அச்சது பொடிசெய்த	அதிதீரா
அத்துயரது கொடு சுப்பிரமணி படும் அப்புன மதனிடை	இபமாகி
அக்குற மகளுடன் அச்சிறு முருகனை அக்கண மணமருள்	பெருமாளே.

அடலருணைத் திருக்கோபுரத்தே, அந்த வாயிலுக்கு,
 வடவருகில் சென்று கண்டுகொண்டேன், வருவார் தலையில்,
 தடபடெனெப் படுகுட்டுடன், சர்க்கரை மொக்கியகை,
 கடத்தகும்பக் களிற்றுக்கு, இளைய களிற்றினையே.

விநாயகர் அகவல்

சீத்களப் செந்தாமரைப் பூம்பாதச் சிலம்பு பல இசை பாட
 பொன் அரைஞானும் பூந்துகிலாடையும் வன்ன மருங்கில் வளர்ந்து அழகெறிப்பப்
 பேழை வயிறும் பெரும்பாரக் கோடும் வேழமுகமும் விளங்கு சிந்தாரமும்
 அஞ்ச கரமும் அங்குச பாசமும் நெஞ்சில் குடிகொண்ட நீல மேனியும்
 நான்ற வாயும் நாலிரு புயமும் மூன்று கண்ணும் மும்மதச் சுவடும்
 இரண்டு செவியும் இலங்கு பொன்முடியும் திரண்ட முப்புரிந்துல் திகழோளி மார்பும்
 சொற்பதம் கடந்த துரிய மெய்ஞான அற்புதம் நின்ற கற்பகக் களிரே

முப்பழம் நுகரும் மூவிக வாகன இப்பொழுதென்னை ஆட்கொள்ள வேண்டித்
 தாயாய் எனக்குத் தானெழுந்தருளி மாயாப் பிறவி மயக்கமறுத்தே
 திருந்திய முதல் ஜந்தெழுத்தும் தெள்வாய் பொருந்தவே வந்தென் உளந்தனில் புகுந்து
 குருவடிவாகிக் குவலயம் தன்னில் திருவடி வைத்துத் திறமிது பொருளென
 வாடாவகை தான் மகிழ்ந்தெனக்கருளிக் கோடாயுதத்தால் கொடுவினை களைந்தே
 உவட்டா உபதேசம் புகட்டி என் செவியில் தெவிட்டாத ஞானத் தெளிவையும் காட்டி
 ஜம்புலன் தன்னை அடக்குமுபாயம் இன்புறு கருணையின் இனிதெனக்கருளி

கருவிகளாடுங்கும் கருத்தினை அறிவித்து இருவினை தன்னை அறுத்திருள் கடிந்து
 தலமொரு நான்கும் தந்தெனக்கருளி மலமொரு மூன்றின் மயக்கமறுத்தே
 ஒன்பது வாயில் ஒரு மந்திரத்தால் ஜம்புலக் கதவை அடைப்பதும் காட்டி
 ஆறாதாரத்து அங்குச் நிலையும் பேரா நிறுத்திப் பேச்சுரை அறுத்தே
 இடைப் பிங்கலையின் எழுத்தறிவித்துக் கடையில் சுழுமுனை கபாலமும் காட்டி
 மூன்று மண்டலத்தின் முட்டிய தூணின் நான்றெழு பாம்பின் நாவிலுணர்த்திக்
 குண்டலியதனிற் கூடிய அசபை விண்டெழு மந்திரம் வெளிப்பட உரைத்து
 மூலாதாரத்தின் மூண்டெழு கனலைக் காலாலெழுப்பும் கருத்தறிவித்து
 அமுத நிலையும் ஆதித்தன் இயக்கமும் குமுத சகாயன் குணத்தையும் கூறி
 இடைச்சக்கரத்தின் ஈரெட்டு நிலையும் உடற்சக்கரத்தின் உறுப்பையும் காட்டி
 ஒண்முகத் தூலமும் சதுர்முகச் சூக்கமும் எண்முகமாக இனிதெனக்கருளி
 புரியட்ட காயம் புலப்பட எனக்குத் தெரியெட்டு நிலையும் தெரிசனப் படுத்திக்
 கருத்தினிற் கபால வாயில் காட்டி இருத்தி முக்தி இனிதெனக்கருளி
 என்னை அறிவித்து எனக்கருள் செய்து முன்னை வினையின் முதலைக் களைந்தே

வாக்கும் மனமும் இல்லா மனோலயம் தேக்கியே எந்தன் சிந்தை தெளிவித்து
 இருளவெளி இரண்டிற்கு ஒன்றிடம் என்ன அருள் தரும் ஆனந்தத்தமுத்தி என் செவியில்
 எல்லை இல்லா ஆனந்தமளித்து அல்லல் களைந்தே அருள் வழி காட்டி
 சத்தத்தினுள்ளே சதாசிவம் காட்டி சித்தத்தினுள்ளே சிவலிங்கம் காட்டி
 அணுவிற்கு அணுவாய் அப்பாலுக்கப்பாலாய் கணுமுற்றி நின்ற கரும்புள்ளே காட்டி
 வேடமும் நீறும் விளங்க நிறுத்திக் கூடு மெய்த்தொண்டர் குழாத்துடன் கூட்டி
 அஞ்சக்கரத்தின் அரும்பொருள் தன்னை நெஞ்சக்கருத்தின் நிலையறிவித்துத்
 தத்துவ நிலையை தந்தெனை ஆண்ட வித்தக விநாயக விரைகழல் சரணே.

1. மெய்த்தொண்டர் குழாம் உணர்த்தும் முக்தியே சேர்வதற்கருஞும் பக்தி நெறி

யாமோதிய கல்வியும் எம்அறிவும்
தாமே பெற வேலவர் தந்ததனால்
பூமேல் மயல்போய் அறமெய்ப்புணர்வீர்
நாமேல் நடவீர் நடவீர் இனியே.

ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் என்றுபூதி
ஆகமணி மாதவர்கள் பாதமலர் சூடுமெடியார்கள் பதமே துணையதென்று நாஞும்
எறுமயில் வாகன குஹா சரவணா எனது ஈச எனமானமுன தென்று மோதும்
ஏழைகள் வியாகுலம் இதேதன வினாவிலுளை ஏவர்புகழ்வார் மறையும் என்சொலாதோ
நீறுபடு மாழைபொரு மேனியவவேல அணிந்தீல மயில்வாக உமை தந்தவேளே
நீசர்கள் தமோடெனது தீவினையெலாமடிய நீடுதனிவேல் விடுமடங்கல் வேலா
சீரிவரு மாறவுணன் ஆவியுணும் ஆனைமுக தேவர் துணைவா சிகரிஅண்டகூடம்
சேருமழ கார்பழநி வாழ்குமரனே பிரமதேவர் வரதா முருக தம்பிரானே.

திருவடியும், தண்டையும், சிலம்பும், சிலம்பூருவப்
பொருவடிவேலும், கடம்பும், தடம்புயம் ஆறிரண்டும்,
மருவடிவான வதனங்கள் ஆறும், மலர்க்கண்களும்,
குருவடிவாய் வந்து, என் உள்ளம் குளிரக் குதிகொண்டவே.

செந்தில் வாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்
செந்தமிழ் தந்துதவும் கும்பமுனிக்கடியேன்
செஞ்சொல் புனைபுலவர் நக்கீரர்க்கடியேன்
செந்தமிழ் புகழ்கொண்டல் அருணகிரிக்கடியேன்
பக்தராய் பணிவார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்
பரமனையே பாடுவார் அடியார்க்கும் அடியேன்
சித்தத்தை சிவன்பாலே வைத்தார்க்கும் அடியேன்
சித்தத்தை குஹன்பாலே வைத்தார்க்கும் அடியேன்
அருணையை நினைந்துருகும் அடியார்க்கும் அடியேன்
செந்தில் வாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்.

2. மனிதரைப் பாடாது முருகனையே திருப்புகழால் பாடும் பணியே பணியாய் அமைய வேண்டுதல்.

ஆடும் பரிவேல் அணிசேவலெனப்
பாடும் பணியே பணியா அருள்வாய்
தேடும் கயமாழுகனைச் செருவில்
சாடும் தனி யானை சகோதரனே.

பக்தர்கணப்ரிய நிர்த்தநடித்திடு பசுவிநடத்திய குஹாபூர்வ
பசுவிமதசவினா உத்தர திக்குள பக்தர்கள் அற்புதம் எனவோதும்
சித்ரகவித்துவ சத்தமிகுத்த திருப்புகழைச் சிறிதடியேனும்
செப்பெனவைத் துலகிற்பரவத் தெரிசித்த அநுக்ரஹம் மறவேனே
கத்திய தத்தை களைத்துவிழுத்திரி கற்கவணிட்டெறி தினைகாவல்
கற்ற குறத்தி நிறத்தகழுத்தடி கட்டி அணைத்த பணிருதோளா
சக்தியை ஒக்க இடத்தினில் வைத்த தகப்பனும் மெச்சிட மறைநூலின்
தத்துவ தற்பர முற்றுமுணர்த்திய ஸர்ப்பகிரிச்சரர் பெருமாளே.

அழித்துப் பிறக்காட்டா, அயில்வேலன் கவியை, அன்பால்
எழுத்துப் பிழையறக் கற்கின்றிலீர், எரிமூண்டதென்ன,
விழித்துப் புகையெழுப், பொங்குவெங்கூற்றன் விடும்கயிற்றால்,
கழுத்தில் சுருக்கிட் டிமுக்குமன்றோ, கவிகற்கின்றதே.

கடைக்கணியல் வகுப்பு

வாருமே நீங்கள் வாருமே பெருத்த பாருளீர் நீங்கள் வாருமே
மயிலையும் அவன் திருக்கை அயிலையும் அவன் கடைக்கண் இயலையும் நினைந்திருக்க வாருமே

அலைகடல் வளைந்துடுத்த எழுபவி புரந்திருக்கும் அரசென நிரந்தரிக்க வாழலாம்
அளகை அரசன் தனக்கும் அமரர் அரசன் தனக்கும் அரசென அறஞ்செலுத்தி ஆளலாம்
அடைபெறுவதென்று முக்தி அதிமதுர செந்தமிழ்க்கும் அருள்பெற நினைந்து சித்தியாகலாம்
அதிரவரும் என்றுமுட்ட அலகில் வினைசன்னடை நிற்க அடலெதிர் புரிந்து வெற்றியாகலாம்

(மயிலை)

இலகிய நலஞ்செய்புட்பகழும் உடன் நிறம்வெளுத்த இபவரசெனும் பொருப்பும் ஏறலாம்
இருவரவர் நின்றிடத்தும் எவரெவர் இருந்திடத்தும் ஒருவனிவன் என்றுணர்ச்சி கூடலாம்
எம்படர் தொடர்ந்தழைக்கின் அவருடன் எதிர்ந்துஞட்க இடியென முழங்கி வெற்றி பேசலாம்
இவையொழியவும் பலிப்பதகலவிடும் உங்கள் வித்தையினை இனிவிடும் பெருத்த பாருளீர்

(மயிலை)

முலையிடை கிடைந்தினெப்ப மொகுமொகென வண்டிரைப்ப முகையவிழ் கடம்படுத்த தாரினான் முதலிபெரி யம்பலத்துள் வரையசல மண்டபத்துள் முனிவர் தொழ் அன்று நிர்த்தமாடினான் முனைதொறு முழங்கி யொற்றி முகிலென இரங்க வெற்றி முறைநெறி பறந்துவிட்டகோழியான் முதியவுணர் அன்று பட்ட முதியகுடர் நன்றுசுற்று முதுகமுக பந்தரிட்ட வேலினான் (மயிலை)

மலைமருவு பைம்புனத்தி வளருமிரு குன்றமொத்தி வலிகுடி புகுந்திருக்கும் மார்பினான் மழலைகள் விளம்பி மொய்த்தஅறுவர் முலையுண்டு முற்றும் வடிவுடன் வளர்ந்திருக்கும்
வாழ்வினான்
மலையிறை மடந்தை பெற்ற ஒருமதலை என்றுதித்து மலையிடியவும் துணித்த தோளினான் மயிலையும் அவன் திருக்கை அயிலையும் அவன் கடைக்கண் இயலையும் நினைந்திருக்க வாருமே.

வாருமே நீங்கள் வாருமே பெருத்த பாருளிர் நீங்கள் வாருமே
மயிலையும் அவன் திருக்கை அயிலையும் அவன் கடைக்கண் இயலையும் நினைந்திருக்க வாருமே.

3. கோலப் ப்ரவாள பாத்தில் ஞான வாசம் வீசும் மாத்ருகா புஷ்ப மாலை சூடலாம் வாருமே

திணியான மனோசிலை மீதுனதாள்
அணியார் அரவிந்தம் அரும்புமதோ
பணியா என வள்ளிபதம் பணியும்
தணியா அதிமோக தயாபரனே.

ஆசைக்கர் பக்தனேன் மனோபதம் மானப்புவைத்து நடுவே அன்
பானநூலிட்டு நாவிலே சித்ரமாகவே கட்டி ஒருஞான
வாசம் வீசிப்ரகாசியா நிற்ப மாசிலோர்புத்தி அளிபாட
மாத்ருகா புஷ்பமாலை கோல ப்ரவாள பாத்தில் அணிவேனோ
முசுகானத்து மீதுவாழ் முத்த மூரல்வேடிச்சி தனபார
மூழ்குநீப் ப்ரதாப மார்பத்த மூரிவேழத்தின் மயில்வாழ்வே
வீசுமீனப் பயோதிவாய்விட்டு வேகவேதித்து வருமாதுர்
வீழ்மோதிப் பராரெநாகத்து வீரவேல் தொட்ட பெருமாளே.

ஆஶைக்கர் பக்தர் அருணகிரிநாதர் அணிந்த மாத்ருகாபுஷ்ப மாலையாகிய

கந்தரனுடை

காப்பு

நெஞ்சக் கனகல்லு நெகிழ்ந்துருகத் தஞ்சத்தருள் ஒண்முகனுக்கியல் சேர் செஞ்சொற் புனைமாலை சிறந்திடவே பஞ்சக்கர ஆனை பதம் பணிவாம்.

நால்

1. ஆடும் பரிவேல் அணிசேவலெனப் பாடும் பணியே பணியா அருள்வாய் தேடும் கயமாழுகனைச் செருவில் சாடும் தனி யானை சகோதரனே.
2. உல்லாச நிராகுல யோக விதச் சல்லாப விநோதனும் நீயலையோ எல்லாமற என்னை இழந்தநலம் சொல்லாய் முருகா ஸாரபூபதியே.
3. வானோ புனல்பார் கனல் மாருதமோ ஞானோதயமோ நவில்நான் மறையோ யானோ மனமோ எனையான்ட இடம் தானோ பொருளாவது ஒண்முகனே.
4. வளைபட்ட கைமாதொடு மக்கள் எனும் தளைபட் டழியத் தகுமோ தகுமோ கிளைபட்டெடமு தூர் உரமும் கிரியும் தொளைபட் டுருவத் தொடு வேலவனே.
5. மகமாயை களைந்திட வல்லபிரான் முகமாறும் மொழிந்தும் ஓழிந்திலனே அகம் மாடை மடந்தையர் என்றயரும் ஜகமாயையுள் நின்று தயங்குவதே.
6. திணியான மனோசிலை மீதுனதாள் அணியார் அரவிந்தம் அரும்புமதோ பணியா என வள்ளிபதம் பணியும் தணியா அதிமோக தயாபரனே.
7. கெடுவாய் மனனே கதிகேள் கரவாதிடுவாய் வடிவேல் இறைதாள் நினைவாய் சுடுவாய் நெடுவேதனை தூள்படவே விடுவாய் விடுவாய் வினை யாவையுமே.
8. அமரும் பதிகேள் அகம் மாம் எனும் இப்பிமரங்கெட மெய்ப்பொருள் பேசியவா குமரன் கிரிராஜ குமாரி மகன் சமரம் பொரு தானவ நாசகனே.
9. மட்டுர் குழல் மங்கையர் மையல்வலைப் பட்டுசல்படும் பரிசென்றோழிவேன் தட்டுடற வேல் சயிலத்தெறியும் நிட்டுர நிராகுல நிர்ப்பயனே.
10. கார்மா மிசைகாலன் வரிற்கலபத் தேர்மா மிசை வந்தெதிரப் படுவாய் தார்மார்ப வலாரி தலாரி எனும் சூர்மா மடியத் தொடுவேலவனே.
11. சுகா என என் கிளைக்கடி அழப் போகாவகை மெய்ப்பொருள் பேசியவா நாகாசல வேலவ நாலுகவித் தியாகா ஸாரலோக சிகாமணியே.

12. செம்மான் மகளைத் திருடும் திருடன் பெம்மான் முருகன் பிறவான் இறவான் சும்மா இரு சொல்லற என்றலுமே அம்மா பொருளொன்றும் அறிந்திலனே.
13. முருகன் தனிவேல் முனிநம்குரு என்றருள் கொண்டறியார் அறியும் தரமோ உருவன் றருவன் றுளதன் றிலதன்று இருளன்று ஒளியன்றென நின்றதுவே.
14. கைவாய் கதிர்வேல் முருகன் கழல்பெற் றுய்வாய் மனனே ஒழிவாய் ஒழிவாய் மெய்வாய் விழி நாசியொடும் செவியாம் ஜவாய் வழிசெல்லும் அவாவினையே.
15. முருகன் குமரன் குஹனென்று மொழிந்துருகும் செயல் தந்து ணர்வென்றருள்வாய் பொருபுங் கவரும் புவியும் பரவும் குருபுங்கவ எண்குண பஞ்சரனே.
16. பேராசையெனும் பிணியில் பிணிபட் டோராவினையேன் உழலத் தகுமோ வீராமுது சூர்படவேல் எறியும் சூரா ஸாரலோக துரந்தரனே.
17. யாமோதிய கல்வியும் எம்அறிவும் தாமே பெற வேலவர் தந்ததனால் பூமேல் மயல்போய் அறமெய்ப் புணர்வீர் நாமேல் நடவீர் நடவீர் இனியே.
18. உதியா மரியா உணரா மறவா விதிமால் அறியா விமலன் புதல்வா அதிகா அநகா அபயா அமராவதி காவல சூரபயங்கரனே.
19. வடிவும் தனமும் மனமும் குணமும் குடியும் குலமும் குடிபோகியவா அடியந்தமிலா அயில்வேலர்சே மிடியென்றொரு பாவி வெளிப்படி னே.
20. அரிதாகிய மெய்ப்பொருளுக் கடியேன் உரிதா உபதேசம் உணர்த்தியவா விரிதாரண விக்ரமவேள் இமையோர் புரிதாரக நாக புரந்தரனே.
21. கருதா மறவா நெறிகாண எனக்கிருதாள் வனசம் தர என்றிசைவாய் வரதா முருகா மயில்வாகனனே விரதா ஸாரசுர விபாடனே.
22. காளைக்குமரேசன் எனக்கருதித் தாளைப்பணியத் தவமெய்தியவா பாளைக்குழல் வள்ளி பதம் பணியும் வேளைச்சுரப்பதி மேருவையே.
23. அடியைக்குறியா தறியாமையினால் முடியக்கெடவோ முறையோ முறையோ வடிவிக்ரம வேள் மகிபா குறமின் கொடியைப் புணரும் குணபுதரனே.
24. கூர்வேல் விழி மங்கையர் கொங்கையிலே சேர்வேன் அருள்சேரவும் எண்ணுமதோ சூர்வேராடு குன்று தொளைத்த நெடும் போர்வேல புரந்தர பூபதியே.
25. மெய்யே எனவெவ்வினை வாழ்வை உகந்தையோ அடியேன் அலையத் தகுமோ கையோ அயிலோ கழலோ முழுதும் செய்யோய் மயிலேறிய சேவகனே.
26. ஆதாரமிலேன் அருளைப் பெறவே நீதான் ஒருசற்றும் நினைந்திலையே வேதாகம ஞானவிநோத மனோதீதா ஸாரலோக சிகாமணியே.

27. மின்னே நிகர் வாழ்வை விரும்பிய யான் என்னே விதியின் பயனிங்கிதுவோ பொன்னே மணியே பொருளே அருளே மன்னே மயிலேறிய வானவனே
28. ஆனாமுதே அயில் வேல் அரசே ஞானாகரனே நவிலத் தகுமோ யானாகிய என்னை விழுங்கி வெறும் தானாய் நிலைநின்றது தற்பரமே.
29. இல்லே எனும் மாயையில் இட்டனை நீ பொல்லேன் அறியாமை பொறுத்திலையே மல்லேபுரி பன்னிரு வாகுவில் என் சொல்லே புனையும் சுடர்வேலவனே.
30. செவ்வான் உருவில் திகழ் வேலவனன் றொவ்வாததென உணர்வித்தது தான் அவ்வா றறிவார் அறிகின்றதலால் எவ்வாறொருவர்க் கிசைவிப்பதுவே.
31. பாழ்வாழ்வெனுமிப் படுமாயையிலே வீழ்வாய் என என்னை விதித்தனையே தாழ்வானவை செய்தன தாழுளவோ வாழ்வாய் இனிநீ மயில் வாகனனே.
32. கலையே பதறிக் கதறித் தலையூ டலையே படுமாறதுவாய் விடவோ கொலையே புரிவேடர்குலப் பிடிதோய் மலையே மலைக்கறிடு வாகையனே.
33. சிந்தாகுல இல்லொடு செல்வமெனும் விந்தாடவி என்றுவிடப் பெறுவேன் மந்தாகினி தந்த வரோதயனே கந்தா முருகா கருணாகரனே.
34. சிங்கார மடந்தையர் தீநெறிபோய் மங்காமல் எனக்கு வரம் தருவாய் சங்கராம சிகாவல ஷண்முகனே கங்கா நதிபால க்ருபாகரனே.
35. விதிகாணும் உடம்பைவிடா வினையேன் கதிகாணமலர்க் கழல் என்றருள்வாய் மதிவாணுதல் வள்ளியை அல்லதுபின்துதியா விரதா ஸரபூபதியே.
36. நாதாகுமரா நமவென்று அரனார் ஒதானை ஒதியதெப் பொருள்தான் வேதாழுதல் விண்ணவர்க்குடும் மலர்ப் பாதா குறமின் பதசேகரனே.
37. கிரிவாய் விடுவிக்ரமவேல் இறையோன் பரிவாரம் எனும் பதம் மேவலையே புரிவாய் மனனே பொறையாம் அறிவால் அரிவாய் அடியோடும் அகந்தையையே.
38. ஆதாளியை ஒன்றெறியேன அறுத்தீதாளியை ஆண்டது செப்புமதோ கூதாள கிராதகுலிக் கிறைவா வேதாளகணம் புகழ்வேலவனே.
39. மாஏழ் ஜனனம்கெட மாயைவிடா மூவேடனை என்று முடிந்திடுமோ கோவே குறமின் கொடிதோள் புணரும் தேவே சிவசங்கர தேசிகனே.
40. வினை ஒடவிடும் கதிர்வேல் மறவேன மனையோடு தியங்கி மயங்கிடவோ சுனையோ டருவித் துறையோடு பசும் தினையோடு இதணோடு திரிந்தவனே.
41. சாகா தெனையே சரணங்களிலே காகா நமனார் கலகம் செய்நாள் வாகா முருகா மயில்வாகனனே யோகா சிவஞானாப தேசிகனே.

42. குறியைக் குறியாது குறித்தறியும் நெறியைத் தனிவேலை நிகழ்த்திடலும் செறிவற் றுலகோடுரை சிந்தையுமற் றறிவற்றறியாமையும் அற்றதுவே.
43. தூசா மணியும் தூகிலும் புனைவாள் நேசா முருகா நினதன்பருளால் ஆசா நிகளம் துகளாயின பின் பேசா அநுபுதி பிறந்ததுவே.
44. சாடும் தனிவேல் முருகன் சரணம் சூடும்படி தந்தது சொல்லுமதோ வீடும் ஸார்மாமுடி வேதமும் வெங்காடும் புனமும் கமமும் கழலே.
45. கரவாகிய கல்வியுளார் கடைசென் றிரவாவகை மெய்ப்பொருள் ஈகுவையோ குரவா குமரா குலிசாயுத குஞ்சரவா சிவயோக தயாபரனே.
46. எந்தாயும் எனக்கருள் தந்தையும் நீ சிந்தாகுலமானவை தீர்த்தெனையாள் கந்தா கதிர்வேலவனே உமையாள் மைந்தா குமரா மறை நாயகனே.
47. ஆறாறையும் நீத்ததன் மேல்நிலையைப் பேறாஅடியேன் பெறுமாறுளதோ சீறாவருதூர் சிதைவித் திமையோர் கூறா உலகம் குளிர்வித்தவனே.
48. அறிவொன்றற நின்றறிவார் அறிவில் பிறிவொன்றற நின்றபிரானலையோ செறிவொன்றற வந்திருளே சிதைய வெறிவென் றவரோடுறும் வேலவனே.
49. தன்னந்தனி நின்றது தான்அறிய இன்னம் ஒருவர்க் கிசைவிப்பதுவோ மின்னும் கதிர்வேல்விகிர்தா நினைவார்க் கின்னம் களையும் க்ருபைசுழ்சுடரே.
50. மதிகெட்டறவாடி மயங்கி அறக் கதி கெட்டவமே கெடவோ கடவேன் நதிபுத்திர ஞானஸாகாதிப அத்திதி புத்திரர் வீற்டு சேவகனே.
51. உருவாய் அருவாய் உளதாய் இலதாய் மருவாய் மலராய் மணியாய் ஓளியாய்க் கருவாய் உயிராய்க் கதியாய் விதியாய் குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குஹனே.

முருகா முருகா முருகா முருகா முருகா முருகா முருகா முருகா
முருகா முருகா முருகா முருகா முருகா முருகா முருகா முருகா

அறுபடைவீடு, பஞ்சபுதஸ்தலங்கள், திருத்தணித் திருப்புகழ்

திருப்பரங்குன்றம்

தெய்வத் திருமலைச், செங்கோட்டில் வாழும் செழுஞ்சிடரே,
வை வைத்த வேற்படை வானவனே, மறவேன் உனைநான்,
ஜவர்க்கு இடம்பெறக், கால் இரண்டோட்டி, அதில் இரண்டு
கைவைத்த, வீடு குலையும் முன்னே, வந்து காத்தருளே.

<p>சந்ததம் பந்தத் தொடராலே கந்தன் என்றென்றுற்று உனைநானும் தந்தியின் கொம்பைப் புணர்வோனே செந்திலங் கண்டிக் கதிர்வேலா</p>	<p>சஞ்சலம் துஞ்சித் திரியாதே கண்டுகொண் டன்புற்றிடுவேனோ சங்கரன் பங்கில் சிவைபாலா தென்பரங்குன்றிற் பெருமாளே.</p>
---	--

திருச்செந்தூர்

சேல்பட்டு அழிந்தது, செந்தூர் வயற்பொழில், தேங்கடம்பின்
மால்பட்டு அழிந்தது, பூங்கொடியார் மனம், மாமயிலோன்
வேல்பட்டு அழிந்தது, வேலையும் சூரனும் வெற்பும், அவன்
கால்பட்டு அழிந்தது, இங்கென் தலைமேல் அயன் கையெழுத்தே.

விறல்மாரன் ஜந்து மலர்வாளி சிந்த மிகவானில் இந்து வெயில்காய
மிதவாடை வந்து தழல்போல ஒன்ற வினைமாதர் தந்தம் வசைக்கற
குறவாணர் குன்றில் உறை பேதை கொண்ட கொடிதான் துன்ப மயல்தீர
குளிர்மாலை யின்கண் அணிமாலை தந்து குறைதீர வந்து குறுகாயோ
மறிமானு கந்த இறையோன் மகிழ்ந்து வழிபாடு தந்த மதியாளா
மலைமாவு சிந்த அலைவேலை அஞ்ச வடிவேல் எறிந்த அதிதீரா
அறிவாலறிந்துன் இருதாள் இறைஞ்சும் அடியார் இடைஞ்சல் களைவோனே
அழகான செம்பொன் மயில்மேல் அமர்ந்து அலைவாய் உகந்த பெருமாளே.

திருஆவினன்குடி

படிக்கின்றிலை பழநித் திருநாமம், படிப்பவர் தாள்
முடிக்கின்றிலை, முருகா எங்கிலை, முசியாமல் இட்டு
மிடிக்கின்றிலை, பரமானந்தம் மேற்கொள், விம்மிவிம்மி
நடிக்கின்றிலை, நெஞ்சமே தஞ்சமேது நமக்கினியே.

நாத பிந்து கலாதீ நமோநம வேத மந்த்ர ஸ்வரூபா நமோநம
 ஞானபண்டித ஸ்வாமீ நமோநம வெகுகோடி
 நாம சம்பு குமாரா நமோநம போக அந்தரி பாலா நமோநம
 நாக பந்த மயூரா நமோநம பரதர்
 சேத தண்ட விநோதா நமோநம கீத கிண்கிணி பாதா நமோநம
 தீரசம்ப்ரம வீரா நமோநம கிரிராஜ
 தீப மங்கள ஜோதீ நமோநம தூய அம்பல லீலா நமோநம
 தேவ குஞ்சரி பாகா நமோநம அருள்தாராய்
 ராதலும் பல கோலால பூஜையும் ஓதலும் குண ஆசார நீதியும்
 ஈரமும் குரு சீர்பாத ஸேவையும் மறவாத
 ஏழ் தலம் புகழ் காவேரியால் விளை சோழ மண்டல மீதே மனோகர
 ராஜ கெம்பீர நாடான நாயக வயலூரா
 ஆதரம் பயில் ஆளூரர் தோழமை சேர்தல் கொண்டவரோடே முனாளினில்
 ஆடல் வெம்பரி மீதேறி மாகயி வையிலேகி
 ஆதி யந்த உலா ஆசுபாடிய சேரர் கொங்கு வைகாலூர் நனாடதில்
 ஆவினன்குடி வாழ்வான தேவர்கள் பெருமாளே.

திருவேரகம்

நீலச்சிகண்டியில் ஏறும் பிரான், எந்த நேரத்திலும்,
 கோலக் குறுத்தியுடன் வருவான், குருநாதன் சொன்ன
 சீலத்தை, மெள்ளத் தெளிந்து அறிவார், சிவ யோகிகளே
 காலத்தை வென்றிருப்பார், மரிப்பார் வெறும் கர்மிகளே.

சரணகமலாலயத்தை அரைநிமிஷ நேரமட்டில் தவமுறை தியானம் வைக்க அறியாத
 சடகசட மூடமட்டி பவவினையிலே ஜனித்த தமியன் மிடியால் மயக்கம் உறுவேனோ
 கருணை புரியாதிருப்ப தெனகுறை இவேளை செப்பு கயிலைமலை நாதர் பெற்ற குமரோனே
 கடக புய மீதிரதன மணியணி பொன்மாலை செச்சை கமமுழுமணமார் கடப்பமணிவோனே
 தருணமிதையா மிகுத்த கனமதுறு நீள் சவுக்ய ஸகலசெல்வ யோகமிக்க பெருவாழ்வு
 தகைமை சிவகுானமுக்கு பரகதியும் நீ கொடுத்துதவி புரியவேணுநெய்த்த வடிவேலா
 அருணதள பாதபத்மம் அநுதினமுமே துதிக்க அரியதமிழ் தானளித்த மயில்வீரா
 அதிசயம் அநேகமுற்ற பழநிமலை மீதுதித்த அழக திருவேரகத்தின் முருகோனே.

குன்றுதோறாடல்

ஒலையும் தூதரும் கண்டு திண்டாடல் ஒழித்தெனக்குக்,
 காலையும் மாலையும் முன்னிற்குமே, கந்தவேள் மருங்கில்,
 சேலையும், கட்டிய சீராவும், கையில் சிவந்த செச்சை
 மாலையும், சேவற் பதாகையும், தோகையும், வாகையுமே.

ஜங்கரனை ஒத்தமனம் ஜம்புலமகற்றி வளர் அந்திபகல் அற்ற நினைவருள்வாயே

அம்புவி தனக்குள் வளர் செந்தமிழ் வழுத்திஉனை அன்பொடு துதிக்க மனம் அருள்வாயே
தங்கிய தவத்துணர்வு தந்தடிமை முக்திபெற சந்திரவெளிக்கு வழி அருள்வாயே

தண்டிகை கனப்பவுசு எண்டிசை மதிக்கவளர் சம்ப்ரமவிதத்துடனே அருள்வாயே
மங்கையர் ஸாகத்தை வெகு இங்கிதமெனுற்ற மனம் உந்தனை நினைத்தமைய அருள்வாயே
மண்டலிகரப்பகலும் வந்தசுப ரசைபுரி வந்தணைய புத்தியினை அருள்வாயே
கொங்கிலுயிர் பெற்றுவளர் தென்கரையில் அப்பராஞ் கொண்டு உடலுற்ற பொருள் அருள்வாயே
குஞ்சர முகற்கிளைய கந்தனென வெற்றிபெறு கொங்கணகிரிக்குள் வளர் பெருமாளே.

பழுமதிர்சோலை

மாகத்தை முட்டிவரும் நெடுங்கூற்றன் வந்தால், என்முன்னே,

தோகைப் புரவியில் தோன்றி நிற்பாய், சுத்த நித்த முக்தித்,

த்யாகப் பொருப்பை, த்ரிபுராந்தகனைத், த்ரயம்பகனைப்,

பாகத்தில் வைக்கும், பரம கல்யாணி தன் பாலகனே.

சீலமுள தாயர் தந்தை மாதுமனைஆன மைந்தர் சேருபொருள் ஆசை நெஞ்சு தடுமாறித்

தீமையுறு மாயைகொண்டு வாழ்வு சதமாமிதென்று தேடினது போகவென்று தெருவுடே
வாலவயதான கொங்கை மேருநுதலான திங்கள் மாதர் மயலோடு சிந்தை மெலியாமல்

வாழுமயில் மீதுவந்து தாளினைகள் தாழும் என்றன்மாயவினை தீரான்பு புரிவாயே
சேலவள நாடனங்கள் ஆரவயல் சூழுமிஞ்சி சேணிலவு தாவசெம்பொன் மணிமேடை

சேரும் அமரேசர் தங்கள் ஊரிதென வாழ்வுகந்த தீரமிகு சூரைவென்ற திறல்வீரா
ஆலவிடமேவு கண்டர் கோலமுடனீடு மன்றுள் ஆடல்புரி ஈசர் தந்தை களிக்கர

ஆனமொழியே பகர்ந்து சோலைமலை மேவு கந்த ஆதிமுதலாக வந்த பெருமாளே.

காஞ்சிபுரம்

நாள் என்செயும், வினைதான் என்செயும், எனை நாடிவந்த

கோள் என்செயும், கொடும் கூற்றென்செயும், குமரேசர் இரு

தாஞும், சிலம்பும், சதங்கையும், தண்டையும், ஏண்முகமும்,

தோஞும் கடம்பும், எனக்கு முன்னே வந்து தோன்றிடனே.

அற்றைக் கிரைதேடி அத்தத்திலும் ஆசை பற்றித்தவியாத பற்றைப் பெறுவேணோ
வெற்றிக் கதிர்வேலா வெற்பைத் தொளைசீலா கற்றுற்றுணர் போதா கச்சிப்பெருமாளே.

திருவானைக்கா

பால் என்பது மொழி, பஞ்ச என்பது பதம், பாவையர் கண்
சேல் என்பதாகத் திரிகின்ற நீ, செந்திலோன் திருக்கை
வேல் என்கிலைக், கொற்ற மழுரம் என்கிலை, வெட்சித் தண்டைக்
கால் என்கிலை, மனமே எங்ஙனே முத்தி காண்பதுவே.

நாடித்தேடித் தொழுவார்பால் நானத்தாகத் திரிவேனோ
மாடக் கூடற் பதிஞான வாழ்வைச் சேர்த் தருவாயே
பாடற்காதல் புரிவோனே பாலைத் தேனொத் தருள்வோனே
ஆடல் தோகைக் கினியோனே ஆனைக்காவில் பெருமாளே.

திருவண்ணாமலை

பேற்றைத் தவம்சற்றும் இல்லாத என்னைப், ப்ரபஞ்சம் எனும்
சேற்றைக் கழிய வழிவிட்டவா, செஞ் ஜடாடவி மேல்,
ஆற்றைப், பணியை, இதழியைத், தும்பையை, அம்புலியின்
கீற்றைப் புனைந்த பெருமான் குமாரன், க்ருபாகரனே.

ஹிமராஜன் நிலாவதெரிக்கும் கனலாலே இளவாடையும் ஊரும் ஒறுக்கும் படியாலே
சமராகிய மாரணெடுக்கும் கணையாலே தனிமானுயிர் சோரும் அதற்கொன்
றருள்வாயே

குமரா முருகா ஜிலத்தன் குருநாதா குறமாமகன் ஆசை தணிக்கும் திருமார்பா
அமராவதி வாழ்வமரர்க்கன் றருள்வோனே அருணாபுரி வீதியில் நிற்கும் பெருமாளே.

திருக்காளத்தி

தாவடி யோட்டு மயிலிலும், தேவர் தலையிலும், என்
பாவடி யேட்டிலும் பட்டதன்றோ, படி மாவலிபால்
முவடி கேட்டு, அன்று முதண்ட கூடமுகடு முட்டச்,
சேவடி நீட்டும் பெருமான், மருகன்தன் சிற்றடியே.

சிரத்தானத்திற் பணியாதே ஜகத்தோர் பற்றைக் குறியாதே
வருத்தா மற்றொப்பிலதான் மலர்த்தாள் வைத்தெத்தனை ஆள்வாய்
நிருத்தா கர்த்தத்துவ நேசா நினைத்தார் சித்தத் துறைவோனே
திருத்தாள் முக்தர்க் கருள்வோனே திருக்காளத்திப் பெருமாளே.

சிதம்பரம்

பத்தித் திருமுகம் ஆறுடன், பன்னிரு தோள்களுமாய்த்,
தித்தித் திருக்கும் அமுதுகண்டேன், செயல் மாண்டடங்கப்,
புத்திக் கமலத்து, உருகிப்பெருகிப், புவனம் ஏற்றித்,
தத்திக் கரைபுரஞும், பரமானந்த ஸாகரத்தே.

கனகசபைமேவும் எனதுகுருநாதா கருணைமுருகேசப் பெருமாள்கான்
கனகநிற வேதன் அபயமிட மோது கரகமல ஜோதிப் பெருமாள்கான்
வினவுமடியாரை மருவி விளையாடு விரகுரச மோகப் பெருமாள்கான்
விதிமுனிவர் தேவர் அருணகிரிநாதர் விமலசர ஜோதிப் பெருமாள்கான்
ஜனகிமணவாளன் மருகளென வேத சதமகிழ் குமாரப் பெருமாள்கான்
சரணசிவகாமி இரண்குலகாரி தருமுருகநாமப் பெருமாள்கான்
இனிதுவனமேவும் அமிர்த குறமாதோ டியல்பரவு காதல் பெருமாள்கான்
இணையில் இபதோகை மதியின் மகளோடும் இயல்புவியூர்வாழ்
பொற்பெருமாளே.

திருத்தணி

சிந்திக்கிலேன், நின்று சேவிக்கிலேன், தண்டைச்சிற்றிடயை
வந்திக்கிலேன், ஒன்றும் வாழ்த்துகிலேன், மயில் வாகனனைச்
சந்திக்கிலேன், பொய்யை நிந்திக்கிலேன், உண்மை சாதிக்கிலேன்,
புந்திக் கிலேசமும் காயக்கிலேசமும் போக்குதற்கே.

நிலையாத ஸமுத்திரமான ஸமுஸாரதுறைகளில் மூழ்கி
நிஜமானதெனப்பல பேசி அதனுடே
நெடுநாளும் உழைப்புளதாகி பெரியோர்கள் இடைக்கரவாகி
நினைவால் நினடித்தொழில் பேணித் துதியாமல்
தலையான உடற்பிணியூறி பவநோயின் அலைப்பலவேகி
சலமான பயித்தியமாகித் தடுமாறித
தவியாமல் பிறப்பையும் நாடி அதுவேரை அறுத்துனை ஒதித்
தலமீதில் பிழைத்திடவே நின் அருள்தாராய்
கலியாண ஸாபுத்திரனாக குறமாது தனக்கு விநோத
கவினாருபுயத்தில் உலாவி விளையாடிக்
களிக்கறும் உனைத்துணை தேடும் அடியேனை ஸாகப்படவே வை
கடனாகும் இது கனமாகும் முருகோனே
பலகாலும் உனைத் தொழுவோர்கள் மறவாமல் திருப்புகழ் கூறி
படிமீது துதித்துடன் வாழ் அருள்வேளே
பதியான திருத்தணிமேவு சிவலோகமெனப் பரிவேறு
பவரோக வயித்தியநாதப் பெருமாளே.

பிரார்த்தனை

அராப்புனை வேணியன் சேய் அருள் வேண்டும், அவிழ்ந்த அன்பால்
குராப்புனை தண்டையம் தாள் தொழல் வேண்டும், கொடிய ஜவர்
பராக்கறல் வேண்டும், மனமும் பதைப்பறல் வேண்டும் என்றால்,
இராப்பகல் அற்ற இடத்தே இருக்கை எளிதல்லவே.

உடுக்கத் துகில் வேணும் நீள்பசி அவிக்க கனபானம் வேணும் நல்
ஒளிக்குப் புன்னாடை வேணும் மெய் யுறுநோயை
ஒழிக்கப் பரிகாரம் வேணும் உள்ளிருக்கச் சிறுநாரி வேணும் ஓர்
படுக்கத் தனிவீடுவேணும் இவ் வகையாவும்
கிடைத்துக் க்ருஹவாசியாகிய மயக்கக் கடலாடி நீடிய
கிளைக்குப் பரிபாலனாய் உயி ரவமேபோம்
க்ருபைச்சித்தமும் ஞானபோதமும் அழைத்துத் தரவேணும் ஊழபவ
கிரிக்குட் சூழல்வேனை ஆஞவ தொருநாளே
குடக்கு சிலதூதர் தேடுக வடக்கு சிலதூதர் நாடுக
குணக்குசில தூதர் தேடுக எனமேவிக்
குறிப்பிற் குறிகாணு மாருதி இனித் தெற்கொரு தூதுபோவது
குறிப்பிற் குறிபோன போதிலும் வரலாமோ
அடிக்குத் திரகாராகிய அரக்கர்க் கிளையாத தீரனும்
அலைக்கப்பறமேவி மாதுறு வனமேசென்று
அருட்பொற் றிருவாழி மோதிரம் அளித்துற் றவர்மேல் மனோகரம்
அளித்துக் கதிர்காமம் மேவிய பெருமாளே.

தோலால் சுவர்வைத்து, நாலாறுகாலில் சுமத்தி, இரு
காலால் எழுப்பி, வளைமுதுகோட்டி, கைநாற்றி, நரம்
பாலார்க்கையிட்டு, தசைகொண்டு மேய்ந்த அகம் பிரிந்தால்,
வேலாற்கிரி தொளைத்தோன், இருதாளன்றி வேறில்லையே.

சீர்பாத வகுப்பு

உத்தியிடை கடவு மரகத வருண குலதூரக உபலளித கனகரத சதகோடி சூரியர்கள்
 உதயமென அதிகவித கலபகக மயிலின்மிசை யுகமுடிவின் இருளகல ஒருஜோதி வீசுவதும்
 உடலுமுடல் உயிரும் நிலைபெறுதல் பொருளென உலகம் ஒருவி வரு மநுபவன சிவயோக
 சாதனையில்
 ஒழுகுமவர் பிறிது பரவசமழிய விழிசெருகி உணர்வவிழி கொடு நியதி தமதூடு நாடுவதும்
 உருவெனவும் அருவெனவும் உளதெனவும் இலதெனவும் உழலுவன பர சமயகலை ஆரவாரமற
 உரையவிழ உணர்வவிழ உளமவிழ உயிரவிழ உளபடியை உணருமவர் அநுபுதி ஆனதுவும்
 உறவுமுறை மனைவி மகவெனும் அலையில் எனதிதய உருவுடைய மலினபவ ஜலராசி ஏறவிடும்
 உறுபுணையும் அறிமுகமும் உயரமரர் மணிமுடியில் உறைவதுவும் உலைவிலதும் அடியேன்
 மனோரதமும்

இதழி வெகுமுக ககனாந்தி அறுகு தறுகனை இமகிரண தருண உடுபதிசேர் ஜடாமவுலி
 இறைமகிழ உடைமணியோ டணிஸகல மணிகலென இமயமயில் தழுவுமொரு திருமார்பில்
 ஆடுவதும்
 இமயவர்கள் நகரில் இறைகுடிபுகுத நிருதர் வயிறெற்றிபுகுத உரகர்பதி அபிஷேகம் ஆயிரமும்
 எழுபிலமும் நெறுநெறன முறிய வடகுவடிடிய இளையதளர் நடைபழகி விளையாடல் கூருவதும்
 இனியகனி கடலைபயறு ஒடியல் பொரி அமுதுசெயும் இலகுவெகு கடவிகட தடபார மேருவுடன்
 இகலிமுது திகிரிகிரி நெரியவளை கடல்கதற எழுபுவியை ஒருநொடியில் வலமாக ஓடுவதும்
 எறுழி புலி கரடி அரி கரி கடமை வருடை உழை இரலை மரை இரவுபகல் இரைதேர் கடாடவியில்
 எயினரிடும் இதணதனில் இளகுதினை கிளிகடிய இனிதுபயில் சிறுமிவளர் புனமிதுலாவுவதும்
 முதலவினை முடிவில்இரு பிறையிறு கயிறுகொடு முதுவடவை விழிசூல வருகாலதூதர் கெட
 முடுகுவதும் அருள்நெறியில் உதவுவதும் நினையுமலை முடியவருவதும் அடியர் பகைகோடி
 சாடுவதும்

மொகுமொகென மதுபமுரல் குரவுவிளவினது குறுமறியுமலர் வகுளதள முழுநீல தீவரமும்
 முருகுகமழ்வதும் அகிலமுதன்மை தருவதும் விரதமுனிவர் கருதரிய தவமுயல்வார் தபோபலமும்
 முருக சரவண மகளிர் அறுவர் முலைநுகரும் அறுமுககுமர சரணம் என அருள்பாடி ஆடிமிக
 மொழிகுழற அமுதுதொழு துருகுமவர் விழிஅருவி முழுகுவதும் வருகவென அறைக்குவி ஆஞ்வதும்
 முடியவழி வழியடிமை எனுமுரிமை அடிமை முழுதுலகரிய மழலைமொழி கொடுபாடும் ஆக்கவி
 முதலமொழிவன நிபுண மதுபமுகரித மவுன முகுளபரிமள நிகில கவிமாலை சூடுவதும்

மதசிகரி கதறிமுது முதலைகவர் தரநெந்திய மடுநடுவில் வெருவி ஒருவிசை ஆதிமூலமென
 வருகருணை வரதன் இகல்இரண்ணியனை நுதியுகிரின் வகிருமடல் அரி வடிவு குறளாகி மாபலியை
 வலியசிறையிட வெளியின் முகடுகழிபட முடிய வளருமுகில் நிருதன் இருபதுவாகுபூதரமும்
 மகுடமொரு பதுமறிய அடுபகழி விடுகுரிசில் மருகன் நிசிசரர் தளமும்வரு தாரகாஸாரனும்

முடியமலை பிளவுபட மகரஜல நிதிகுறுகி மறுகிமுறையிட முனியும் வடிவேலன் நீலகிரி
 மருவுகுருபதி யுவதி பவதி பகவதி மதுரவசனி பயிரவி கவுரி உமையாள் த்ரிசூலதரி
 வனஜை மதுபதி அமலை விழுயை திரிபுரை புனிதை வனிதை அபிந்வை அநகை அபிராமநாயகிதன்
 மதலைமலை கிழவன் அநுபவன் அபயன் உபய சதுர்மறையின் முதல் நடு முடிவின்
 மணநாறு சீரடியே.

4. உமையாள் மைந்தா, சிவகுமரா, நீயே என் தந்தை தாய், நான் உன் அடைக்கலம்

எந்தாயும் எனக்கருள் தந்தையும் நீ
சிந்தாகுலமானவை தீர்த்தெனையாள்
கந்தா கதிர்வேலவனே உமையாள்
மைந்தா குமரா மறை நாயகனே.

சீதளவாரிஜ பாதா நமோநம
நாரதகீத விநோதா நமோநம
சேவல மாமயில் ப்ரதா நமோநம மறைதேடும்
சேகரமான ப்ரதாபா நமோநம
ஆகமஸார ஸ்வருபா நமோநம
தேவர்கள் சேனை மஹிபா நமோநம கதிதோயப்
பாதகநீவு குடார நமோநம
மாவஸாரேச கடோரா நமோ நம
பாரினிலே ஜய வீரா நமோநம மலைமாது
பார்வதியாள் தருபாலா நமோநம
நாவல ஞானமனோலா நமோநம
பாலகுமாரஸ்வாமி நமோநம அருள்தாராய்
போதக மாழுக நேரானசோதர
நீறணி வேணியர் நேயா ப்ரபாகர
பூமகளார் மருகேசா மகோததி இகல்சுரா
போதக மாமறை ஞானாதயாகர
தேனவிழ்நீப நறாவாறு மார்பக
பூரணமாமதி போலாறு மாழுக முருகேச
மாதவர் தேவர்களோடே முராரியும்
மாமலர் மீதுறை வேதாவுமே புகழ்
மாநிலமேழினும் மேலான நாயக வடிவேலா
வானவருரினும் வீறாகிவீறளகாபுரி
வாழ்வினும் மேலாகவே திரு
வாழ்சிறுவாபுரி வாழ்வே ஸாராதிபர் பெருமாளே.

மைவரும் கண்டத்தர் மைந்தா, கந்தா, என்று வாழ்த்துமிந்தக்,
கைவரும் தொண்டன்றி மற்றறியேன், கற்ற கல்வியும் போய்ப்,
பைவரும் கேளும் பதியும் கதறப், பழகி நிற்கும்
ஜவரும் கைவிட்டு, மெய்விடும் போது, உன் அடைக்கலமே.

தேவேந்திர ஸங்க வகுப்பு

தரணியில் அரணிய முரண்டிர ணியன்உடல் தனைநக நுதிகொடு
சாடோங்கு நெடுங்கிறி ஓடேந்து பயங்கரி
தமருக பரிபுர ஒலிகொடு நடம்நவில் சரணிய சதுர்மறை
தாதாம்புய மந்திர வேதாந்த பரம்பரை

சரிவளை விரிஜடை எரிபுரை வடிவினள் சததள முகுளித
தாமாங்குசம் என்றிரு தாளாந்தர அம்பிகை
தருபதி ஸார்ரொடு சருவிய அசுரர்கள் தடமணி முடிபொடி
தானாம்படி செங்கையில் வாள்வாங்கிய சங்கரி

இரண்கி ரணமட மயின்மருக மதபுள கிதவிள முலைளீ
நீர்தாங்கி நுடங்கிய நூல்போன்ற மருங்கினள்
இறுகிய சிறுபிறை எயிறுடை யமபடர் எனதுயிர கொளவரின்
யான் ஏங்குதல் கண்டெதிர தான்ஏன்று கொஞ்சம்குயில்

இடுபலி கொடுதிரி இரவலர் இடர்கெட விடுமன கரதல
ஏகாம்பரை இந்திரை மோஹாங்க ஸாமங்கலை
எழுதிய படமென இருளறு சுடரடி இணைதொழு மவுநிகள்
ஏகாந்த ஸாகம்தரு பாசாங்குச ஸாந்தரி

கரணமும் மரணமும் மலமொடும் உடல்படு கடுவினை கெடநினை
காலாந்தரி கந்தரி நீலாஞ்சனி நஞ்சமிழ்
கனல்ளரி கணபண குணமணி அணிபணி கனவளை மரகத
காசாம்பர கஞ்சளி தூசாம்படி கொண்டவள்

கனைகழல் நினையலர் உயிர்அவி பயிரவி கவுரி கமலைகுழை
காதார்ந்த செழுங்கழு நீர்தோய்ந்த பெருந்திரு
கரைபொழி திருமுக கருணையில் உலகெழு கடல்நிலை பெறவளர்
காவேந்திய பைங்கிளி மாசாம்பவி தந்தவன்

அரணைடு வடவரை அடியொடு பொடிபட அலைகடல் கெடதுயில்
வேல்வாங்கிய செந்தமிழ் நூலோன் குமரன் குஹான்
அறுமுகன் ஒருபதொ டிருபுயன் அபிநவன் அழகிய குறமகள்
தார்வேய்ந்த புயன் பகையாம் மாந்தர்கள் அந்தகள்

அடல்மிகு கடதட விகடித மதகளி றநவர தமும்அக
லாமாந்தர்கள் சிந்தையில் வாழ்வாம்படி செந்திலீல்
அதிபதி எனவரு பொருதிறல் முருகனை அருள்பட மொழிபவர்
ஆராய்ந்து வணங்குவர் தேவேந்திர ஸங்கமே.

5. தனி வழிக்குத்துணை வடிவேல், எவ்வேளையும் செவ்வேளின் அவ்வேலை வணங்குவது எமக்கு வேலை

முருகன் தனிவேல் முனிநம்குரு என்று
அருள்கொண்டறியார் அறியும் தரமோ
உருவன்று அருவன்று உளதன்று இலதன்று
இருளன்று ஒளியன்று என நின்றதுவே.

கேதகைய பூமுடித்த மாதர் தமயாலிலுற்று கேவலமதான அற்ப நினைவாலே
கேள்வியதி லாதிருக்கும் ஊழ்வினையினால் மிகுத்த கேட்டுகவே நினைக்கும்
வினையாலே
வேதனையிலே மிகுத்த பாதகனு மாயவத்தில் மேதினியெலாம் உழற்றும்
அடியேன
வீடுதவி ஆளவெற்றி வேல்கரமதே எடுத்து வீறுமயில் மீதிலுற்று வருவாயே
நீதிநெறியே அழித்த தாருகனை வேரறுத்து நீட்டுபுகழ் தேவரிர்கள் குடியேற
நீட்டருளினால் விடுத்த பாலகுமரா செழித்த நீலநிற மால்தனக்கு மருகோனே
ஜோதிஅனலா உதித்த சோணகிரி மாமலைக்குள் சோபைவட கோபுரத்தில்
உறைவோனே
சோனைமழை போலெதிர்த்த தானவர்கள் மாளவெற்றி தோளின்மிசை
வாளெடுத்த பெருமாளே.

விழிக்குத்துணை திருமென்மலர்ப் பாதங்கள், மெய்ம்மை குன்றா
மொழிக்குத்துணை, முருகாவெனும் நாமங்கள், முன்பு செய்த
பழிக்குத்துணை, அவன் பன்னிரு தோஞும், பயந்த தனி
வழிக்குத்துணை, வடிவேலும், செங்கோடன் மழுரமுமே.

வேல் வகுப்பு

திருத்தணியில் உதித்தருஞும் ஒருத்தன் மலைவிருத்தன்
எனதுளத்திலுறை கருத்தன் மயில்நடத்து குஹன் வேலே
திருத்தணியில் உதித்தருஞும் ஒருத்தன் மலைவிருத்தன்
எனதுளத்திலுறை கருத்தன் மயில்நடத்து குஹன் வேலே

பருத்தமுலை சிறுத்தழைட வெளுத்தநகை கறுத்தகுழல்
சிவத்தழைதழ் மறச்சிறுமி விழிக்கு நிகராகும்
திருத்தணியில் உதித்தருஞும் ஒருத்தன் மலைவிருத்தன்
எனதுளத்திலுறை கருத்தன் மயில்நடத்து குஹன் வேலே
பனைக்கைமுக படக்கரட மதத்தவள கஜக்கடவுள்
பதத்திடு நிகளத்துமுளை தெறிக்க வரமாகும் (திருத்தணியில்)
பழுத்தமுது தமிழ்ப்பலகை இருக்குமொரு கவிப்புலவன்
இசைக்குருகி வரைக்குகையை இடித்துவழி காணும் (திருத்தணியில்)

பசித்தலகை முசித்தமுது முறைப்படுதல் ஓழித்தவனர்
 உரத்துதிர நினைத்தசைகள் புசிக்கஅருள் நேரும் (திருத்தணியில்)
 ஸாரர்க்கும் முனிவரர்க்கும் மகபதிக்கும் விதிதனக்கும்
 அரிதனக்கும் நரர்தமக்கும் உறுமிடுக்கண் வினைசாடும் (திருத்தணியில்)
 சுடர்ப்பரிதி ஓளிப்ப நிலவொழுக்கு மதிழளிப்ப
 அலைஅடக்குதழல் ஓளிப்ப ஓளிர் ஓளிப்பிரபை வீசும் (திருத்தணியில்)
 துதிக்கும் அடியவர்க்கொருவர் கெடுக்கிடர் நினைக்கின்
 அவர்குலத்தை முதலறக்களையும் எனக்கொர் துணையாகும் (திருத்தணியில்)
 சொலற்கரிய திருப்புகழை உரைத்தவரை அடுத்தபகை
 அறுத்தெறிய உறுக்கிளழும் அறத்தைநிலை காணும் (திருத்தணியில்)
 தருக்கிநமன் முறுக்கவரின் ஏருக்குமதி தரித்தமுடி
 படைத்தவிறல் படைத்தழிறை கழற்கு நிகராகும் (திருத்தணியில்)
 தலத்திலுள கணத்தொகுதி களிப்பின் உணவழைப்பதென
 மலர்க்கமல கரத்தின்முனை விதிர்க்க வளைவாகும் (திருத்தணியில்)
 தனித்துவழி நடக்கும் எநதிடத்தும் ஓருவலத்தும்
 இருபுறத்தும் அருகடுத் திரவுபகற் துணையதாகும் (திருத்தணியில்)
 சலத்துவருமரக்கருடல் கொழுத்துவளர் பெருத்தகுடர்
 சிவத்ததொடை எனச்சிகையில்விருப்பமொடு சூடும் (திருத்தணியில்)
 திரைக்கடலை உடைத்துநிறை புனற்கடிது குடித்துடையும்
 உடைப்படைய அடைத்துதிர நிறைத்து விளையாடும் (திருத்தணியில்)
 திசைக்கிரியை முதற்குலிசன் அறுத்தசிறை முளைத்ததென
 முகட்டினிடை பறக்கவற விசைத்ததிர ஓடும் (திருத்தணியில்)
 சினத்தவனர் எதிர்த்த ரணகளத்தில் வெகு குறைத்தலைகள்
 சிரித்தெயிறு கடித்துவிழி விழித்தலற மோதும் (திருத்தணியில்)
 திருத்தணியில் உதித்தருளும் ஓருத்தன் மலைவிருத்தன்
 எனதுளத்திலுறை கருத்தன் மயில்நடத்து குஹன் வேலே
 திருத்தணியில் உதித்தருளும் ஓருத்தன் மலைவிருத்தன்
 எனதுளத்திலுறை கருத்தன் மயில்நடத்து குஹன் வேலே
 திருத்தணியில் உதித்தருளும் ஓருத்தன் மலைவிருத்தன்
 எனதுளத்திலுறை கருத்தன் மயில்நடத்து குஹன் வேலே

6. வள்ளிக் கணவன் பேரை வழிப்போக்கர் சொன்னாலும் உள்ளம் குளிருதடி, என் ஊனும் உருகுதடி

நாதாகுமரா நமவென்று அரனார்
ஒதானை ஒதியதெப் பொருள்தான்
வேதாமுதல் விண்ணவர் சூடும் மலர்ப்
பாதா குறமின் பதசேகரனே.

பாதிமதிந்தி போதும் அணிசடை நாதர் அருளிய குமரேசா
பாகுகனிமொழி மாதுகுறமகள் பாதம் வருடிய மணவாளா
காதுமொருவிழி காகமுற அருள் மாயனரி திருமருகோனே
காலனெனை அணுகாமல் உனதிரு காலில் வழிபட அருள்வாயே
ஆதிஅயனொடு தேவர்ஸாரர் உலகாஞ்சும் வகையறு சிறைமீளா
ஆடுமயிலினில் ஏறிஅமர்கள் சூழவர வருமினையோனே
சூதமிகவளர் சோலைமருவு சுவாமிமலைதனில் உறைவோனே
சூரனுடலற வாரிசுவரிட வேலைவிடவல பெருமாளே.

மொய்தார் அணிகுழல் வள்ளியை வேட்டவன், முத்தமிழால்
வைதாரையும் அங்கு வாழவைப்போன், வெய்யவாரணம் போல்,
கைதான் இருபதுடையான், தலைபத்தும் கத்தரிக்க,
எய்தான் மருகன், உமையாள் பயந்த இலஞ்சியமே.

திருவேளைக்காரன் வகுப்பு

வேளைக்காரனே நல்ல வேளைக்காரனே குறத்தி வேளைக்காரனே
வள்ளிக்கு வேளைக்காரனே முருகன் மேதகு குறத்தி திருவேளைக்காரனே

ஆனபய பக்தி வழிபாடு பெறு முக்தி அதுவாக நிகழ் பக்தஜன வாரக்காரனும்
ஆரமதுரித்த கனி காரண முதற் தமையனாருடன் உணக்கை பரி தீமைக்காரனும்
ஆகமம் விளைத்தகில் லோகமும் நொடிப்பளவில் ஆசையொடு சுற்றும் அதி
வேகக்காரனும்
ஆணவ அழுக்கடையும் ஆவியை விளக்கி அநுபுதி அடைவித்ததொரு
பார்வைக்காரனும்

ஆடலைவு பட்டமரர் நாடதுபிழைக்க அமராவதி புரக்குமடல் ஆண்மைக்காரனும்
ஆடக விசித்ர கனகோபுர முகப்பில் அருணாபுரியில் நிற்குமடை யாளக்காரனும்
ஆயிரமுகத்து நதி பாலனும் அகத்தடிமை ஆனவர் தொடுத்த கவி மாலைக்காரனும்
ஆறுமுக வித்தகனும் ஆறிருபுயத்தரசும் ஆதிமுடிவற்ற திருநாமக்காரனும்

யானெனதெனச்செருவும் ஈனசமயத்தெவரும் யாரும் உணர்தற்கரிய நேர்மைக்காரனும் யாதுநிலையற் றலையும் ஏழூபிறவிக்கடலை ஏறவிடு நற்கருணை ஓடக்காரனும் ஏரகம் இடைக்கழி சிராமலை திருப்பழநி ஏரணி செருத்தனியில் வாசக்காரனும் ஏழையின் இரட்டைவினையாய் தொருடற்சிறை யிராமல் விடுவித்தருள்

நியாயக்காரனும்

யாமளை மணக்குமுக சாமளை மணிக்குயிலை யாயென அழைத்துருகு

நேயக்காரனும்

ஏதமற நிச்சய மனோலய விளக்கொளியும் யாக முனிவர்க்குரிய காவற்காரனும் ஈரிரு மருப்புடைய சோனைமத வெற்பிவரும் யானை அளவில் துவளேம்

ஆசைக்காரனும்

ஏடவிழ் கடப்பமலர் சூதளமுடிக்கும் இளையோனும் அறிவிற் பெரிய

மேன்மைக்காரனும்

வானவர் பொருட்டு மகவானது பொருட்டு மலர்வாவியில் உதித்த முகமாயக்காரனும் வாரணபதிக்குதவு நாரணனுவக்கும் மருமானு மயனைக் கறுவு கோபக்காரனும் வாழியென நித்தமறவாது பரவிற் சரணவாரிஜ மளிக்கும் உபகாரக்காரனும் மாடமதில் சுற்றிய த்ரிகூடகிரியில் கதிர்செய் மாநகரியில் கடவுள் ஆயக்காரனும்

வாளெயிறதுற்ற பகுவாய்தொறு நெருப்புமிழும் வாஸாகி எடுத்துதறும் வாசிக்காரனும் வாளகிரியைத் தனது தாளில் இடியப் பொருது வாகை புனை குக்குட

பதாகைக்காரனும்

மாசிலுயிருக்குயிரும் மாசிலுணர்வுக்குணர்வும் வானிலணுவுக்கணு வுபாயக்காரனும் வாதனை தவிர்த்த குருநாதனும் வெளிப்பட மகாடவியில் நிற்பதொர்

ஸஹாயக்காரனும்

மீனவனுமிக்க புலவோருமுறை பொற்பலகை மீதமர் தமிழ்த்ரய விநோதக்காரனும் வேரிமது மத்தமதி தாதகி கடுக்கைபுனை வேணியர் துதிப்பதொரு கேள்விக்காரனும் வேலைதுகள் பட்டுமலை சூரனுடல் பட்டுருவ வேலையற விட்டதனி வேலைக்காரனும் மீனுலவு க்ருத்திகை குமாரனும் நினைக்குமவர் வீடுபெற வைத்தருள் உதாரக்காரனும்

மேனை அரிவைக்குரிய பேரனும் மதித்த திறல்வீரனும் அரக்கர்குல சூறைக்காரனும் வேதியர் வெறுக்கையும் அநாதிபர வஸ்துவும் விசாகனும் விகற்ப வெகுளுபக்காரனும் வேடுவர் புனத்தில் உருமாறி முனிசொற்படி வியாகுல மனத்தினொடு போம்விற்காரனும் மேவிய புனத்திதணில் ஓவியமெனத்திகழும் மேதகு குறத்தி திரு வேளைக்காரனே

வேளைக்காரனே நல்ல வேளைக்காரனே குறத்தி வேளைக்காரனே
வள்ளிக்கு வேளைக்காரனே முருகன் மேதகு குறத்தி திருவேளைக்காரனே.

7. பத்தி துறையிழிந்து ஆனந்தவாரி படிவதினால் புத்தி தரங்கம் கெள்வகென்றோ?

விதிகாணும் உடம்பைவிடா வினையேன்
 கதிகாண மலர்க்கழல் என்றருள்வாய்
 மதிவாணுதல் வள்ளியை அல்லதுபின்
 துதியா விரதா ஸாரபூதியே.

அறமிலா அதிபாதக வஞ்சத் தொழிலாலே
 அடியனேன் மெலிவாகி மனம் சற்றினையாதே
 திறல்குலாவிய சேவடி வந்தித்தருள் கூடத்
 தினமுமே மிக வாழ்வறும் இன்பைத் தருவாயே
 விறல் நிசாசரர் சேனைகள் அஞ்சப் பொருவேலா
 விமலமா தபிராமி தரும் செய்ப் புதலவோனே
 மறவர் வாணுதல் வேடைகொஞ்சம் பொற்புயவீரா
 மயிலை மாநகர் மேவிய கந்தப் பெருமாளே.

பெரும்பைம்புனத்தினுள், சிற்றேனல் காக்கின்ற, பேதை கொங்கை
 விரும்பும் குமரனை, மெய்யன்பினால் மெல்ல மெல்ல உள்ள,
 அரும்பும் தனிப்பரமானந்தம், தித்தித்தறிந்த அன்றே,
 கரும்பும் துவர்த்து, செந்தேனும் புளித்து, அறக்கைத்ததுவே.

வேடிச்சி காவலன் வகுப்பு

உதரகமலத்தினிடை முதியபுவன த்ரயமும் உகமுடிவில் வைக்கும் உமையாள் பெற்ற பாலகனும்
 உமிழ்திரை பரப்பிவரு வெகுமுக குலப்பழைய உதகமகள் பக்கல் வரு ஜோதிச் சடாடனனும்
 உவகையொடு க்ருத்திகையர் அறுவரும் எடுக்க அவர் ஒருவரொருவர்க் கவண் ஒரோர்
 புத்ரனானவனும்
 உதயாவி வர்க்கநிகர் வனகிரண விர்த்தவிதம் உடையசத பத்ரநவ பீடத்து வாழ்பவனும்

உறைசரவணக்கடவுள் மடுவிலடர் வஜ்ரதரனுடைய மதவெற்புலைய வேதித்த வீரியனும்
 உரைபெற வகுத்தருணை நகரின் ஒரு பக்தனிடும் ஓளிவளர் திருப்புகழ் மதாணி க்ருபாகரனும்
 உரககண சித்தகண கருடகண யசஷ்கணம் உபநிதம் உரைத்தபடி பூசிக்கும் வானவனும்
 ஒருவனும் மகிழ்ச்சிதரு குருபரனும் உத்தமனும் உபயமுறும் அக்நிகர மீதிற் ப்ரபாகரனும்

அதிமதுரசித்ரகவி நிருபனும் அகத்தியனும் அடிதொழு தமிழ்த்ரய விநோதக் கலாதரனும்
 அவரை பொரி எட்பயறு துவரை அவல் சக்கரையொடமுது செயும் விக்னபதி
 யானைச்சகோதரனும்
 அவனர்படை கெட்டு முதுமகரசல வட்டமுடன் அபயமிட விற்படை கொடாயத்த மானவனும்
 அருணையில் இடைக்கழியில் உரககிரியிற் புவியில் அழகிய செருத்தணியில் வாழ்கறப
 காடவியில்

அறிவுமறி தத்துவமும் அபரிமித வித்தைகளும் அறியென இமைப்பொழுதில் வாழ்வித்த வேதியனும்

அரிபிரமருக்கு முதல்அரிய பரமற்குயரும் அருமறை முடிப்பை உபதேசித்த தேசிகனும் அமலனும் எனக்கரசும் அதிகுண்ணும் நிர்க்குண்ணும் அகிலபுவனத் தமரசேனைக்கு நாயகனும் அநுபவனும் அற்புதனும் அநுகுண்ணும் அக்ஷரனும் அருமனம் ஒழிக்கும் அநுபுதிச் சுகோதயனும்

ஹிதமஹிதம் விட்டுருகி இரவுபகலற்ற இடம் எனதற இருக்கை புரியோகப் புராதனனும் எனதுமன சிற்பரம ஸாகமவுன கட்கமதை யமன்முடி துணிக்க விதியாவைத்த பூபதியும் எழுமையும் எனைத்தனது கழல்பரவு பக்தனென இனிதுகவி அப்படி ப்ரஸாதித்த பாவலனும் இமையவர் முடிததொகையும் வனசரர் பொருப்பும் எனதிதயமும் மணக்கும் இருபாதச்

சரோருகனும்

எழுதரிய கற்பதரு நிழலில்வளர் தத்தை தழுவிய கடக வஜ்ரஅதி பாரப்புயாசலனும் எதிரில் புலவர்க்குதவு வெளிமுகடு முட்டவளர் இவுளிமுகியைப் பொருத ராவுத்த னானவனும் எழுபரி ரதத்திரவி எழுநிலமொடக்கரிகள் இடர்பட முழக்கிளழு சேவற்பதாகையனும் இணையிலியும் நிரப்பயனும் மலமிலியும் நிட்களனும் இளையவனும் விப்ரகுல

யாகச்சபாபதியும்

மதுகையொடு சக்ரகிரி முதுகு நெளியைப் புவியை வளையவரும் விக்ரம கலாபச்சிகாவலனும் வலிய நிகளத்தினொடு மறுகுசிறை பட்டெடாழிய வனஜமுனியைச் சிறிது கோபித்த காவலனும் வருஸார் மதிக்க ஒருகுருகு பெயர்பெற்ற கனவடசிகரி பட்டுருவ வேல்தொட்ட சேவகனும் வரதனும் அநுக்ரஹனும் நிருதர்குல நிட்டுரனும் மநுபவன சித்தனும் மனோதுக்க பேதனனும்

வயிரிசை முழக்கமிகு மழைதவழ் குறிச்சிதொறும் மகிழ்குரவை யுட்டிரியும் வேடிக்கை வேடுவனும்

மரகத மணிப்பணியின் அணிதழை உடுத்துலவும் வனசரர் கொடிச்சிதனை யாசிக்கும் யாசகனும் மதனன்விடு புட்பசர படலமுடல் அத்தனையும் மடல்எழுதி நிற்குமதி மோகத் தபோதனனும் வரிசிலை மலைக்குறவர் பரவிய புனத்திதணில் மயிலென இருக்குமொரு வேடிச்சி காவலனே.

8. குருபுங்கவ! உருகும் செயல் தந்து உணர்வருள வருவாய்

முருகன் குமரன் குஹனென்று மொழிந்து
உருகும் செயல் தந்து உணர்வென்றருள்வாய்
பொருபுங்கவரும் புவியும் பரவும்
குருபுங்கவ எண்குண பஞ்சரனே.

மூலாநிலமதின் மேலே மனதுறு மோகாடவி சுடர் தனைநாடி
மோனா நிலைதனை நானாவகையிலும் ஒதாநெறிமுறை முதல்கூறும்
லீலாவிதமுனதாலே கதிபெற நேமாரகசிய உபதேசம்
நீடுழிதனிலை வாடாமணியொளி நீதாபலமது தருவாயே
நாலாருசி யமுதாலே திருமறை நாலாயது ஜபமணிமாலை
நாடாய் தவரிடர் கேடாவரி ஹரிநாராயணர் திருமருகோனே
குலாதிப சிவஞானார் யமனுதை காலால் தரவரு குருநாதா
தோதீ திகுதிகு தீதீஜகஜக ஜோதீநடமிடு பெருமாளே.

காவிக்கமலக் கழலுடன் சேர்த்தெனைக் காத்தருளாய்,
தூவிக்குல மயில் வாகனனே, துணையேதுமின்றித்,
தாவிப்படரக் கொழுகொம்பிலாத, தனிக்கொடி போல்,
பாவித்தனிமனம், தள்ளாடி வாடிப் பதைக்கின்றதே.

திருஎழுக்கூற்றிருக்கை

ஓருருவாகிய தாரக பிரமத்து, ஒருவகைத் தோற்றத்து இருமரபெய்தி,
ஒன்றாய் ஒன்றி இருவரில் தோன்றி, மூவாதாயினை,
இருபிறப்பாளரின் ஓருவன் ஆயினை, ஓராச்செய்கையின் இருமையின் முன்னாள்,
நான்முகன் குடுமி இமைப்பினிற் பெயர்த்து, மூவரும் போந்து இருதாள் வேண்ட,
ஓரு சிறை விடுத்தனை,
ஓரு நொடியதனில் இருசிறை மயிலின், முந்நீர் உடுத்த நானிலம் அஞ்ச,
நீவெலஞ் செய்தனை,
நால்வகை மருப்பின் மும்மதத்து இருச்செவி, ஓருகைப் பொருப்பன் மகளை வேட்டனை,
ஓருவகை வடிவினில் இருவகைத் தாகி, மும்மதன் தனக்கு முத்தோன் ஆகி,
நால்வாய் முகத்தோன் ஜந்துகைக் கடவுள், அறுகு சூடிக்கு இளையோன் ஆயினை,
ஜந்தெழுத்து அதனில் நான்மறை உணர்த்தும், முக்கட் சுடரினை இருவினை மருந்துக்கு,
ஓரு குரு வாயினை,
ஓரு நாள் உமையிரு முலைப்பால் அருந்தி, முத்தமிழ் விரகன் நாற்கவி ராஜன்,
ஜம்புலக் கிழவன் அறுமுகன் இவன் என, எழுதரும் அழகுடன் கழுமலத்துதித்தனை,
அறுமீன் பயந்தனை ஜந்தரு வேந்தன், நான்மறைத் தோற்றத்து முத்தலை செஞ்சூட்டு,
அன்றில் அங்கிரி இருபிளவாக, ஓருவேல் விடுத்தனை,
காவிரி வடக்கரை மேவிய குருகிரி, இருந்த ஆறெழுத்து அந்தணர் அடியினை போற்ற,
ஏரகத் திறைவன் என இருந்தனையே.

**9. என்றும் என் நா உன் நாமங்களை ஏத்தும் வரம் வேண்டும்,
உனை மறவாது வாழ்த்தும் வரம் வேண்டும்.**

உருவாய் அருவாய் உளதாய் இலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியாய் ஒளியாய்
கருவாய் உயிராய் கதியாய் விதியாய்
குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குஹனே.

ஏறுமயில் ஏறிவிளையாடும் முகம் ஒன்றே
ஈசாருடன் ஞானமொழி பேசும் முகம் ஒன்றே
கறூம் அடியார்கள் வினை தீர்க்கும் முகம் ஒன்றே
குன்றுருவ வேல் வாங்கி நின்ற முகம் ஒன்றே
மாறு படு சூரை வதைத்த முகம் ஒன்றே
வள்ளியை மணம் புணர வந்த முகம் ஒன்றே
ஆறுமுகம் ஆனபொருள் நீ அருள வேண்டும்
ஆதி அருணாசலம் அமர்ந்த பெருமாளே.

ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க அறுமுகம் வாழ்கவெற்பைக்
கறூசெய் தனிவேல் வாழ்க குக்குடம் வாழ்க செவ்வேள்
ஏறிய மஞ்ஞஞ வாழ்க யானைதன் அணங்கு வாழ்க
மாறிலா வள்ளி வாழ்க வாழ்க சீர் அடியாரெல்லாம்.

வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆனினம்
வீழிக தண்புனல் வேந்தனும் ஒங்குக
ஆழ்க தீயதெலாம் அரன் நாமமே
சூழ்க வையகழும் துயர் தீர்கவே.

முடியாப்பிறவிக் கடலில் புகார், முழுதும் கெடுக்கும்
மிடியாற் படியில், விதனப்படார், வெற்றிவேல் பெருமாள்,
அடியார்க்கு நல்ல பெருமாள், அவுணர் குலமடங்கப்
பொடியாக்கிய பெருமாள், திருநாமம் புகல்பவரே.

சேந்தனைக் கந்தனைச், செங்கோட்டு வெற்பனைச், செஞ்சுடர்வேல்
வேந்தனைச், செந்தமிழ் நூல் விரித்தோனை, விளங்கு வள்ளி
காந்தனைக், கந்தக் கடம்பனைக், கார்மயில் வாகனனைச்,
சாந்துணைப் போதும் மறவாதவர்க்கு, ஒருதாழ்வில்லையே.

குமார ஈசஸூனோ குஹ ஸ்கந்த ஸேனாபதே சக்திபாணே மழுராதி⁴ஞட⁴ |
புளிந்தாத்மஜாகாந்த ப⁴க்தார்த்திஹாரின் ப்ரபோ⁴ தாரகாரே ஸதா³ரசகை மாம்தவம் ||

ஆன்றோர் அருள்வாக்கு

- ஒரு நிமிடமேனும் ஸ்ரீராமரை தரிசித்தாலோ, ராமகதையை கேட்டாலோ, அவரை ஸ்துதி செய்தாலோ, ராம நாமத்தை ஜபித்தாலோ அந்தச் செயல் வீண் போகாது. கேழமத்தைக் கொடுக்கும். ராம பக்தி ஸாம்ராஜ்யத்தில் வசிப்பவர்களுக்கு எந்தக் குறையுமில்லை. - ஸ்ரீமத்ராமாயணம்.
- இவ்வுலகில் இன்பமும் துன்பமும் மாறி மாறி வந்து ஒன்றை ஒன்று ரத்து செய்து விடுகின்றன. இவ்வுண்மையை மனதில் இருத்தினால் அமைதி உண்டாகும். - யோகவாஸிஷ்டம்.
- பகவானை வழிபடுதலே வாழ்வில் மனிதனின் தலையாய கடமையாகும். மேலும் பக்தியின் குறிக்கோள் சந்துஷ்டியே அன்றி பொருளோ போகங்களோ அல்ல. பாலை விரும்புபவன் பகவானிடம் நேரடியாக அதைக் கேட்காமல் பசுவை கேட்பானேன்? நிம்மதியை வேண்டி இடையறாது பகவானை வழிபடுதல் சிறந்த முடிவு - ஸ்ரீமத்பாகவதம்.
- ஹ்ருதய புண்டரிகத்தில் விளங்கும் வாஸாதேவனின் குணங்களை விவரிப்பதும், வேதங்களிலிருந்து மஹரிஷிகளால் கண்டெடுக்கப் பட்டதும், மிகப் பவித்ரமானதும், பரம மங்களமானதும், எல்லா துக்கங்களையும் போக்கவல்லதும், ஜன்ம ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுவிக்கக் கூடியதுமான விட்டணு ஸஹஸ்ரநாமம் என்ற ஸ்தோத்ரத்தை ஜபிப்பதே என்னைப் பொறுத்த வரையில் இவ்வுலகில் செய்யக்கூடிய எல்லா தர்மங்களைக் காட்டிலும் மேலான தர்மமாகும். - பீஷ்ம பிதாமஹர்.
- சாந்தர்களான மஹான்கள் வஸந்தத்தைப் போல உலக நன்மையின் பொருட்டே அவதரிக்கிறார்கள். பயங்கரமான பவக்கடலை தாண்டிவிட்ட அவர்கள் வேறு காரணமின்றி கருணையினால் தம் பக்தர்களை அக்கரை சேர்ப்பிக்கின்றார்கள். - ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர்.
- எந்த ஒரு கூடணம் வாஸாதேவனான பரம்பொருளின் நினைவு ஒருவனுக்கு இல்லாமல் போகிறதோ அந்த இடைவெளிக்குள் மோஹம், கலக்கம் போன்ற கேடுகள் அவனை வந்தடைகின்றன. - பராசரர்.
- ஸத்குரு க்ருபா ஸமுத்ரம் என்ற கடலில் சேர்ப்பதும், யோகிகளின் மனம் களிப்படையச் செய்வதுமான ராம நாமம் என்ற கங்கையும், க்ருஷ்ண நாமம் என்ற யழுனையும், கோவிந்த நாமம் என்ற ஸரஸ்வதியும் ஸங்கமமாகும் ஸர்வோத்தம ப்ரயாகையில் விரும்பிய நேரத்தில் விரும்பிய இடத்தில் ஆனந்தமாக ஸனானம் செய்யுங்கள். புறத்தூய்மை, ஸந்த்யாவந்தனம், ஜபம், ஹோமம், தர்ப்பணம் முதலியற்றை எதிர்பாராமலும் யாகம், யோகம், ராகம், த்யாகம் முதலியற்றின் தொடர்பு இல்லாதவர்க்கும், பக்தி விரக்தி ஞானத்வாரா முக்தி பலத்தை அளிக்கும் ராம, க்ருஷ்ண கோவிந்த நாமங்களை ஆநவரதமும் ஆனந்தமாய் பாடுங்கள். - ஸ்ரீ நாராயண தீர்த்தர்.
- ஒருவன் ராம நாமத்தின் ருசியை இடையறாத ஜபத்தால் அறியாவிட்டால் அவன் பரம பக்தானாய் இருந்தாலும், ஞானியாய் இருந்தாலும், ஸமாதியிலே கூடி நிற்டனாய் இருந்தாலும் ஒன்றும் பயனில்லை. - ஸ்ரீ போதேந்தர ஸ்வாமிகள்.

- ஈசுவர் பக்தி ஏற்படுவதற்கும் வருத்தி அடைவதற்கும் ஈசுவரானுக்ரஹத்தைப் பெற்று பேராணந்தத்தில் தினைத்துள்ள மஹான்களின் முகத்திலிருந்து வெளிவந்துள்ள பக்தி அம்ருதத்தை பொழியும் ஸ்துதிகளின் பாராயணம் அருந்துணையாகும். - ஸ்ரீமஹா பெரியவாள்.
- ஞானம் பிறக்கும். உண்மை விளங்கும். ராமாயணம். வால்மீகி ராமாயணம். ஸாந்தர காண்டத்தை ஏழு தடவை திருப்பி திருப்பி வாசித்துக் கொண்டே இரு. - ஸ்ரீஸேஷாத்ரி ஸ்வாமிகள்.
- பொருட்பற்றை விலக்கி இடைவிடாமல் பகவந்நாம ஜபம் செய்து வந்தால் அது தெய்வீகத்தில் கொண்டு போய் விட்டுவிடும் - சிவன் ஸார்
- தாமரை இலையில் தண்ணீர் ஓட்டாது. காரணம் தாமரை இலையில் உள்ள ஒருவிதமான பசை. அதுபோல நம் மனம் பரம்பொருளிடத்தில் ஈடுபட்டுவிட்டால் உலக விஷயம் நம்மிடம் ஓட்டாது. - ஸ்ரீ கோவிந்த தாமோதர ஸ்வாமிகள்.
- ஒருமையுடன் நினது மலரடி நினைக்கின்ற உத்தமர் தம் உறவு வேண்டும். உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவார் உறவு கலவாமை வேண்டும், பெருமை பெறு நினது புகழ் பேச வேண்டும் பொய்மை பேசாதிருக்க வேண்டும். - திருவருட்பா.
- பவநோய்க்கு விஷய ஸாகத்தை மருந்தென்று நினைப்பது வெயிலுக்கு பயந்து பாம்பின் படத்தில் நிழலுக்கு ஒதுங்குவது போல ஆபத்தானதாகும். - ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணர்.

நம் குருநாதர் கோவிந்த தாமோதர ஸ்வாமிகள்

- மாறாத ஸத்தியப் பற்று - கூட்டம், பணம், பெருமை எதிர்பாராமல் பஞ்சபூதங்களும் அறிய புராணங்களையும் ஸ்தோத்ரங்களையும் எழுத்துப் பிழையின்றியும் ஸ்பஷ்டமாகவும் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் உழைத்துப் படித்து வருகிறார், இக்காலத்தில் ஜனங்கள் ரசிக்க வேண்டும் என்றெண்ணி புராண குருத்துக்களைத் திரித்துப் பேசமாட்டார், படிக்காத புராணங்களைப் பிரசங்கம் பண்ண மாட்டார், போலித்தனத்தைக் கைத்தையாக கண்டிப்பார், நேர்மையை ஒதுக்கி பக்திப் பரவசம் காட்டும் ஆஸ்திகவாதிகளை ஒப்பார்.
- புல்லினும் பணிவு - குழந்தைகளைக் கூட அதட்டிப் பேசமாட்டார், பிறர் உபந்யாஸங்களையும், ஸம்ப்ரதாய பஜனைகளையும் கேட்பார், விவேக குணங்களை வாயாரப் பாராட்டுவார், மகான்களிடம் குழந்தையைப் போல் பரிவுடன் ஸௌவை செய்வார், தம் கல்வி கேள்விகளை இறைவனளித்த கொடையாக போற்றுவார், பகவானை ஸுப்தரதாரியாக கண்டுகொண்டவர்.
- மரத்தினும் பொறுமை - தன்னிடம் வரும் பக்தர்களின் அறியாத தவறுகளை மன்னிப்பார், தனக்கு எவ்வளவு கஷ்டம் வந்தாலும் முன்வினை என்று பொறுத்துக் கொள்வார், பகவானுக்கு கண் இல்லையா என்று மனதாலும் நினைக்கமாட்டார், அப்படி பிறர் கூறினாலும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்.
- தாயினும் கருணை - பிறர் கஷ்டம் பொறுக்க மாட்டார், பகவானிடம் வேண்டியும் பக்தர்களின் வினைகளை தான் அநுபவித்தும் அவர்களைக் காப்பாற்றுவார், தாம் கூறிய அறிவுரைகளைக் கேட்காமல் துன்பத்துக்கு ஆளாகி அஞ்ஞானத்தால் பிதற்றினாலும் ஆறுதல் கூறுவார்.
- கரையில்லாத கல்வி - நிஜமான குழந்தை மேதை, ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் நூற்றுக்கணக்கான புத்தகங்களை படித்திருந்தும் முடிவில் மஹாபெரியவாள் சொன்னபடி பாகவத சாஸ்தரத்திற்கே தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர், புத்தியால் அறிந்த அனைத்தையும் பகவானின் பாதங்களில் அர்ப்பணித்து பக்தியைப் பெற்றவர், தெய்வீகம் என்ற அநுபவக் கல்வியை பிறர்க்கு அளிப்பவர்.
- ரிவிகளைப் போல் புலன்டக்கம் - பிறவியிலிருந்தே புலன்கள் அடங்கியவர், சஞ்சல புத்தியில்லாதவர், அவருடைய உலக வாழ்க்கை வெறும் நாடகம், ஆனால் அதையும் சாஸ்திர நெறி பிழறாது வாழ்ந்தவர், ஆராவமுதமான பகவானை அநவரதமும் அநுபவிப்பார்.
- மஹாபெரியவாளைப் போல் ஆசாரம் - பரம்பரையினாலும், பெரியோரினைக்கத்தினாலும், ஆசார்ய பக்தியினாலும் முதிர்ந்த ஆசார சீலர், எத்தனை உடல் உபாதையிலும் தூய்மை வாழ்க்கையிலிருந்து தவறாதவர், அதே நேரத்தில் பிறர் ஆசாரங்களை கவனிப்பதுமில்லை, திருத்துவதுமில்லை.
- முனிவர்களைப் போல் விரத நியமங்கள் - எத்தனையோ உபவாஸங்கள், எத்தனையோ மெளனவிரதம், மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் முறையாக வழிபட்டவர், பெரியோர் வழிகளை நடத்திக் காட்டுபவர், அவர் வாழ்க்கை மருத்துவத்தில் அடங்காத ஆச்சர்யம்.

- ஸர்வதா பகவத் பஜனம் - இடையறாத பக்தி பூண்டு இறைவனை வழிபட வேண்டும் என்ற வார்த்தைக்கு இலக்கணம், 3500 தடவைக்கு மேல் ஸாந்தரகாண்டம், 200 தடவைக்கு மேல் ராமாயண நவாஹும், 200 தடவைக்கு மேல் பாகவத ஸப்தாஹும், ஆயிரக்கணக்கான தடவைகள் விட்டனு ஸஹஸ்ரநாமம், பகவத்கீத, ஆதி சங்கராசார்யர் அருளிய ஸதோத்ரங்கள், நாராயணீயம், முகுந்தமாலா, நாரதபக்திஸாத்ரங்கள், மூகபஞ்சசதி என்று விடியற்காலையிலிருந்து இரவு வரை சில நேரங்களில் அதற்கு மேலும் இறைவழிபாட்டில் ஆழந்திருப்பார்.
- ஞானப் பூங்கொத்தனைய மோனப்புன்னகை - அநுபவித்தவர்க்கே தெரியும் அதன் அருடை.
- அஞ்சாநெஞ்சம் - உயிருக்கு ஆபத்து வந்தாலும் தர்ம சாஸ்த்ரங்களை மீறமாட்டார், நாளைக்கு என்னாகும் என்ற பவபயமே இல்லாதவர், தெய்வ பலமே தன் பலமாகக் கொண்டு வாழ்பவர்.
- மாறாத குரு, தெய்வ, சாஸ்த்ர நம்பிக்கை - கலிப்ரவாஹத்தை தடுத்து நிறுத்தி வருபவர். குடும்பத்திலோ, பணத்திலோ, தேஹத்திலோ எத்தனை கஷ்டம் வந்தாலும் ஆஸ்திக்யமே வாழ்வின் குறிக்கோளாக வாழ்பவர், மஹாபெரியவாள் தமக்கு ஏற்றம் கொடுத்தாலும் அதை சொந்த நலனுக்கு உபயோகப் படுத்தாதவர், பாபத்திற்கும் பாப த்ரவ்யத்திற்கும் பயப்படுபவர்.
- துன்பம் துடைக்கும் ஆறுதல் வார்த்தைகள் - காமாக்ஷியின் கடாசாத்தினால் பெற்ற தேனனைய தம் திருவாக்கினால் எந்த கஷ்டமும் மறந்துவிடும்படி ஆறுதல் வார்த்தை கூறுவார்.
- வரமருஞும் கற்பகத்தரு - உலக போகங்களையே வேண்டி நிற்கும் மனிதர்களுக்கு அவற்றை மறுக்காமல் அளித்து தன்னிடம் பக்தி ஏற்படுமாறு அருஞுபவர், ஞானியின் புண்ணியம் அவரை ஓட்டாது என்பதால் அவர் செய்த அபார புண்யங்களை அவரை நமஸ்கரிக்கும் பக்தர்கள் பெறுவார்.
- எளிமை வடிவில் வந்த குருமூர்த்தி - புஸ்தகங்கள், காவித்துணிகள் இவை தான் இவருக்கு சொத்து. பாராயணம் செய்யும் போது புற உலகை மறந்து பகவானோடு ஒன்றி விடுபவருக்கு பூஜையிலோ பஜனத்திலோ கூட படாடோபம் தேவையில்லை. உலக விஷயங்களில் படாடோபம் செய்ய பிரமேயம் ஏது? ஏழைகளுக்கும் பாமர்களுக்கு சுலபராய் இருக்க வேண்டியே இவர் தன் துன்பங்களைக் போக்கிக் கொள்ளவில்லை என்று தோன்றுகிறது, தம் எளிமை வாழ்க்கையால் நவீனங்களை மறைமுகமாக எதிர்ப்பவர்.
- க்யாதி லாப பூஜையில் வைமுக்யம் - அவர் யோக்யதைக்கு புகழோ, பணமோ, கெளரவமோ பெற நினைத்திருந்தால் உலகமே அவர் காலடியில் விழுந்திருக்கும். மாறாக அதற்காகவே பயந்து கார்யங்களை சுருக்கிக் கொண்டதோடு பகவானை வேண்டிக்கொண்டு அந்த சேற்றில் விழாமலிருக்கிறார், தன் பக்தர்களையும் தனிமையில் பகவானை அழைக்கும்படி அறிவுறுத்துவார்.
- கார்ப்பண்ய புத்தி இல்லாத வைராக்யம் - எல்லாம் சரியாய் இருக்கும் போதே பல பாபகார்யங்களைப் பண்ணி அவதிப்படும் நாமெங்கே? எத்தனை கஷ்டம் வந்தாலும்

எழுந்திருக்காமல் பகவானை வழிபடும் அவரெங்கே? பக்தி விரக்தி ஞானம் மூன்றையும் பஜனத்தினால் மட்டுமே அடைந்தவர்.

- ஸமத்வ பாவம் - ஏழை, பணக்காரன், பண்டிதர், பாமரர், பாலர், விருத்தர், அழகர், அவலகஷணமானவர் என்ற அனைவரையும் ஒன்றாகக் காண்பவர். பொன்னையும் களிமண்ணையும் ஒன்றாகக் பார்க்கும் ஞானபலத்தினால் ஒருவரிடமும் அடங்கி நடப்பதில்லை, மனிதரை துதிப்பதில்லை, நிஜமான சமூக ஸேவையான இறைத்தொன்டு செய்பவர்.

- பகவந்நாமபக்தி - வேதம் படித்து, பக்தி மார்கத்தில் வாழ்ந்து, ஞானம் அடைந்து விளங்கும் அம்மகான் பணிவுடன் கூடிய இடையறாத நாம ஜபத்தினால் அனைத்துக் கவலைகளும் நீங்கி, யாகம், யோகம், பூஜை, வரதம் முதலியவற்றின் பலனை பெறலாம் என்று போதிப்பார்.

- குலமகளைப் போல் தெய்வ பக்தி செய்ததே இவர் வாழ்வின் மூலம் நமக்கு உணர்த்தும் பாடம். காமம், கோபம், பயம் இவை மறைந்து, ஞானம், கருணை, சாந்தம் இவை நிறைந்து தூய்மை, இனிமை, பொறுமை என்ற வெளி அடையாளங்களோடு இந்தரியங்களும் மனமும் புத்தியும் அடங்கிய ஜீவன் முக்தராய் அமர்ந்திருப்பதே அவர் கண்ட பலன். அவர் பாதங்களை வணங்கி குருபக்தியும் மனவடக்கமும் நல்லறிவும் பெறுவதே நம் வாழ்வின் பலன்.

பாடும் பணியே பணியாய் அருள்வாய்

நம்மை அறியாமலேயே நாம் மனம், வாக்கு, உடல் அனைத்தாலும் பணம், பெண், பிள்ளைகள் முதலியவற்றை இடையறாது புகழ்ந்து வருகிறோம். அதனாலேயே அவற்றில் அளவிற்கு மீறிய பாசம் ஏற்பட்டு பலவித மனக்கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகிறோம். இக்கலியில் இறைவனைப் பாடும் பணியைப் பற்றி, இகபர நலன்கள் அனைத்தையும் பெறலாம் என்று புராணங்கள், திருப்புகழ், தேவாரம், திவ்யப்ரபந்தங்கள் மூலம் மகான்கள் நமக்கு தெளிவுபட எடுத்துக் கூறியுள்ளார்கள்.

“ஹரியின் நாமங்கள், அவை மட்டுமே, அந்த நாமங்கள் தான் என் உயிர். இக்கலியில் பகவானை அடைய வேறு எந்த வழியும் இல்லை. இல்லை. இல்லவே இல்லை.” “ஹரியை ஸ்மரிப்பதால் நம் கஷ்டங்கள் விலகுகின்றன. அப்படி பகவான் ஒருவன் இருக்கும் போது வேறு விஷயங்களைப் பற்றி கவலைப்படுவதால் என்ன பயன்?” “ஒருக் கணமேனும் பகவானின் நாமங்களைச் சொல்லாமல் நம் பொழுது வீணாகிவிட்டால் விலைமிகுந்த பொருளை இழந்ததைப் போல் எண்ணி வருந்த வேண்டும்” என்றிப்படி வேறு புகலிடங்களை விடுத்து, இன்ப துன்பங்களைப் பற்றி நினைக்காமல், இடையறாது இறைவனைப் பாடும் பணியே நம் பணி. அதற்கு பலன், பகவானிடத்தில் உயர்ந்த ப்ரேம பக்தி, விரக்தி, ஞானத்வாரா முக்தி, என்ற விஷயத்தை தெய்வ மதத்தில் தோன்றிய அனைத்து மகான்களும் மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்தியுள்ளார்கள்.

ஞானத்தின் முடிந்த முடிவான ஜீவன்முக்கு நிலையை அடைந்த ஸ்ரீசுகர் ஏன் ஸ்ரீவ்யாஸ பகவானிடமிருந்து ஸ்ரீமத்பாகவதத்தை அத்யயனம் செய்தார் என்ற கேள்விக்கு பதிலாக, தன் ஆத்மாவிலேயே ரமித்துக் கொண்டிருக்கும் யோகிகளும் மௌனத்தை விடுத்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனின் கதைகளை வர்ணிப்பதிலேயே மிகுந்த ஆனந்தம் அடைகிறார்கள். க்ருஷ்ணாய நமஹ, கமலாநாதாய நமஹ, வாஸாதேவாய நமஹ என்று அவனுடைய நாமங்களை வாயாரப் பாடி சிரவணம், கீர்த்தனம், அர்ச்சனம், வந்தனம் முதலிய பக்தி சாஸ்தரங்களில் சொன்ன கார்யங்களில் விருப்பத்தோடு ஈடுபடுகிறார்கள். அவ்வண்ணம் ஸ்ரீசுகரும் ஸ்ரீக்ருஷ்ண பக்தர்களுடைய ஸத்ஸங்கத்தை விரும்பி, அவர்களுக்கு மனதிற்கு இன்பமளிக்கக் கூடிய க்ருஷ்ண கதையை, அதிலும் நீண்ட நேரம் அந்த ஆனந்தத்தை அநுபவிக்கவேண்டி, நீண்ட பாகவத புராணத்தை அறிந்து கொண்டார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நம்மிடையே 100 வருடங்கள் காமாக்ஷித் தாயார் போல் பரிவுடன் அருளாட்சி புரிந்து வந்த ஸ்ரீமஹா பெரியவாள், ஆவினத்திற்கு அகத்திக்கீரை அளிப்பதிலிருந்து அசுவமேத யாகம் வரை எல்லா புண்ணியச் செயல்களையும் போற்றி வந்தார் எனினும் நாமபக்தியில் அவர் கொண்டிருந்த நம்பிக்கைக்கு அவருடைய கீழ்கண்ட வார்த்தைகளே ஸாக்ஷி. “வேறொண்ணும் வேண்டாம். இந்த இரண்டு எழுத்து இருக்கு. ராம நாமாவோ, சிவ நாமோவோ, அது ஒண்ணு போறும். அதொண்ண கெட்டியா குரங்கு பிடியா

பிடிச்சுக்கோ. யோகம் யாகம் ப்ராணாயாமம் அதிலெல்லாம் என்ன கிடைக்குமோ அது நாமத்திலோர்ந்து கிடைச்சுடும். பிரவசகனாய் இருந்தாலும் சரி, அவன் பெரிய ஞானியாய் இருந்தாலும் சரி, ஸமாதியிலே கூடி ப்ரம்ம நிஷ்டனாய் இருந்தாலும் சரி, இந்த ராம நாமாவிலே ஊறி ஊறி ஊறி இதிலே ருசி ஏற்படலேனா அதெல்லாம் ஒன்னும் ப்ரயோஜனம் இல்லை அப்படினு போதேந்தராள் நாம ஸித்தாந்தம் பண்ணியிருக்கா. நாக்கு இருக்கு நாமம் இருக்கு அப்பறம் பயமேது?"

ஸ்ரீசிவன் ஸார், எல்லா புண்ணியச் செயல்களிலும் தற்காலத்தில் குழப்பங்களும் போலிகளும் கலந்து விட்டதை சுட்டிக் காட்டி, தவத்தின் பலனை அகம்பாவமும், நல்ல ஆசாரங்களை தீயோர் ஸஹவாஸமும், நெஞ்சில் ஈரம் என்ற தயையை பணத்திமிரும் போக்கிவிட்டதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்து, கலியில் ஸத்யம் என்ற ஒரே காலில் தர்மம் நிற்பதால், ஸத்யத்துடன் கூடிய பக்தி பழக வேண்டியதன் அவசியத்தையும், அதே நேரத்தில் பக்தி மார்க்கத்தின் மேன்மையையும், பகவந்நாமத்தின் அபார மஹிமையையும், மகான்கள் அடைந்த பேற்றையும், துறவியின் கடாசாரத்தினால் பாமரஙும் பழுத்த விவேகியாகலாம் என்ற உண்மையையும், மகான்கள் அருளிச் செய்துள்ள பக்தி க்ரந்தங்களை, நல்லறிவும் தூய்மையும் மனவடக்கமும் பெற விரும்புபவர்கள், படிக்க வேண்டியதின் முக்யத்துவத்தையும் பரவசத்துடன் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள்.

இறைவழிபாட்டைத் தவிர வேறொன்றும் பயனில்லை, பகவானுடைய குணங்களைப் பேசுவோரையும், கேட்போரையும், அதில் மகிழ்ச்சி அடைவோரையும் தன்னைச் சேர்ந்தவனாக எண்ணி அவர்களுடைய உணவு, உடை, இருப்பிடம் மட்டுமின்றி எல்லாக் கோணங்களிலும் அவர்களை கடவுள் காப்பாற்றுவார், அப்படிப்பட்ட தன்னலமற்ற ஸாதுக்களுக்கு வாழ்க்கைப் ப்ரச்சனைகளுக்கு இடமில்லை, மேலும் அவர்களை தெய்வ ஸாதுக்களாக உயர்த்தி, வாழ்வும் தாழ்வும் சாவும் அவனருள் என்ற உயர்ந்த மனப்பக்குவத்தை பகவான் அருளுவார் என்ற உண்மையை, எந்தவித ஸந்தேகத்திற்கும் இடமின்றி, தம் வாழ்வினாலும் வாக்கினாலும் மீண்டும் மீண்டும் என்மனத்தில் பதியவைத்தவர் என் தாயும், தந்தையும், நட்பும், சுற்றமும், கல்வியும், செல்வமும் அனைத்துமான என் குருநாதர் ஸ்ரீ கோவிந்த தாமோதர ஸ்வாமிகள் ஆவர். அவர் பாதங்களில் நமஸ்கரித்து மற்றைக் காமங்களை மாற்றி, மெய்யடியார் திருக்கூட்டத்தில் சேர்த்து, பிற புகலிடங்களை விடுத்து, இடையறாத பக்தி பூண்டு இறைவனை பாடும் பணியே பணியாய் கொண்டு, தினமுமே மிக வாழ்வறும் இன்பத்தை பெற அநுக்ரஹம் செய்யும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ண சைதன்யர் அருளிய ஸிக்ஷாவ்டகம்.

1. ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸங்கீர்த்தனம் சிறந்து விளங்கட்டும். அது மனமென்னும் கண்ணாடியில் உள்ள அழுக்கைத் துடைக்கும். வாழ்க்கைத் தவிப்பென்னும் பெருநெருப்பை அணைக்கும். ஞானமென்னும் அல்லியை மலரச் செய்யும் சந்திரனாகும். ப்ரம்ம வித்யையெனும் மணப்பெண்ணுக்கு வாழ்வளிக்கும். ஓவ்வொரு முறையும் நாமாம்ருதம் தன்னைப் பருகுவோருக்கு ஆனந்த அலைகளை பெருக்கெடுத்து ஓட்செய்யும். தன்னிடம் கொஞ்சமேனும் தொடர்பு கொண்டோரையும் (நாமங்களை சிறிதளவேனும் மொழிவோரை) முழுமையாக தூய்மைப் படுத்தும். அப்பேற்பட்ட ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸங்கீர்த்தனம் சிறந்து விளங்கட்டும்.
2. சரவணபவ, சிவ, ராம, கோவிந்த, நாராயண, மஹாதேவ என்ற பல்வேறு நாமங்களும் பகவானுடையவை. மிகுந்த கருணையோடு இக்கலியில் பகவான், பக்தி விரக்தி ஞானத்வாரா முக்தி அளிக்கும், தன் அநுக்ரஹ சக்தியை இந்த நாமங்களில் வைத்திருக்கிறார். இவற்றை ஜபிக்க கால நேர விதிகளேதும் இல்லை. இப்பேற்பட்டதாக பகவானின் கருணை இருந்து கூட என் போறாத வேளையினால் இந்த நாமங்களை இடையறாது ஜபிப்பதில் எனக்கு ருசி ஏற்படவில்லையே.
3. புல்லினும் பணிவோடும், மரத்தினும் பொறுமையோடும், தன்னை பெரியவனாக நினைக்காமலும், பிறர் செய்யும் புண்ணியங்களைப் போற்றிக் கொண்டும், இடைவிடாத ஹரி பஜனத்தில் என் காலம் கழியட்டும்.
4. கிருஷ்ண! உன் நாமங்களைச் சொல்லும் வேளையிலேயே கண்கள் நீரைப் பெருக்கவும், தொண்டை கத்கதக்கவும், உடம்பு புல்லரிக்கவும் அநுக்ரஹம் செய்யமாட்டாயா?
5. கோவிந்தனைப் பிரிந்த எனக்கு ஓவ்வொரு நிமிஷமும் ஒரு யுகமாய் நீண்டிருக்கிறது. கண்கள் அருவிபோல் நீரைப் பெருக்குகின்றன. உலகமே சூன்யமாகி விட்டது. எப்போது என் கண்ணனுடம் மீண்டும் கூடுவேன்?
6. ஜகத்சனே! ஜனங்களையோ, பணத்தையோ, பெண்களையோ, கவிதையையோ கூட நான் விரும்பவில்லை. எத்தனைப் பிறவி எடுத்தாலும் என் தலைவனான உன்னிடத்தில் காரணமில்லாத தூய பக்தி ஒன்றே நான் வேண்டுவது.
7. ஹே நந்தகோப குமாரா! விஷமயமான பவக்கடலில் விழுந்துவிட்ட நான் என்ன செய்யக் கூடும்? கருணையினால் உன் பாதத் தாமரையின் துகளாக என்னை எண்ணிக் கொள்.
8. தன் அணைப்பில் என்னை வருத்தினாலும் சரி, தன் பிரிவில் என்னை வாட்டினாலும் சரி, எப்படி நடத்தினாலும் என்னுயிர்க் காதலன் மோஹனக் கண்ணனையே நான் நம்பி இருக்கிறேன். வேறு எவரையும் இல்லை.

அர்த்தமனர்த்தம் பாவய நித்யம்

நமது ஸனாதன மதத்தின் வேத, சாஸ்தர, புராணங்கள் அனைத்தும் “மனிதப் பிறவியின் பயன் உயிர் உடலிலிருந்து பிரிவதற்குள் பணம், பொருள், மனைவி, மக்கள் இவற்றின் மேலுள்ள ஆசையை விடுத்து இறைவனின் மேல் பக்தி கொண்டு அதைப் பெற்று தெய்வபாசமாக உயர்த்தி அவனருளால் ஞானமடைந்து மீண்டும் பிறவியற்ற பேரின்ப நிலையை அடைய வேண்டும் என்பதே” என்று வலியுறுத்துகின்றன.

“தியாகம் ஒன்றினால் மட்டுமே சாவற்ற அந்த நிலை அடையப்படுமே அன்றி கர்மாக்களினாலோ, பிரஜைகளினாலோ, பணத்தினாலோ அல்ல” என்று உபநிடதங்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

ஆனால் இன்றைய சூழ்நிலையில் பணமில்லாமல் வாழ்க்கை நடத்த முடியாது என்ற நிர்ப்பந்தம் இருப்பதால் பணத்தில் உயரவே நம்மில் பெரும்பாலானோர் ஒவ்வொரு நாளையும் பயன்படுத்தி வருகிறோம். எனினும் பணத்தை பெருக்குவதையே வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொள்வதை இகழ்ந்து “தெய்வ வழிபாட்டைத் தவிர மற்ற அனைத்தும் பயனற்றவை” எனும் அரிய உண்மையை உணர்ந்து தெய்வ பாசத்தில் லயித்த மகான்கள் இன்றும் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். பணத்தாசையினால் உண்டாகும் பல பாபங்களையும் அவர்கள் எடுத்துக் கூறியதை இங்கு பட்டியலிடுகிறேன்.

1. ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராணத்தில், கலிபுருஷன் தான் வளர இடம் கேட்டு பொய், மதம், காமம், ஹரிமஸை முதலிய பாபங்களை முறையே வளர்க்கும் சூது, மது, மாது, கசாப்புக்கடை முதலியவற்றிலும் மேலும் இந்த நான்கு குற்றங்களோடு பரஸ்பரம் வெறுப்பை வளர்க்கும் பணத்திலும் இருந்து வருகிறான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த உண்மையை இன்றைய உலகில் நாம் கண்கூடாகக் காண்கிறேம்.
2. இந்த தலைமுறையில் நல்ல ஆசாரங்களும் பக்தியும் மிகுந்த குடும்பத்தில் பிறந்த பிள்ளைகள், மேற்கண்ட சூது, மது, மாது, புலால் முதலியற்றிலுள்ள தோஷங்களை அறிந்து அவற்றி விலக்கி மகான்களின் வாழ்க்கை முறைகளை அறிந்து பக்தியை வளர்த்து வரும் அதே வேளையில் நல்ல மார்க்குகள் வாங்கி, பெரிய வேலையில் அமர்ந்து, நிறைய பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை வயப்பட்டு அந்த முறையில் பணம் வந்தவுடன் அதற்கேற்ப பேராசை நிறைந்த மனிதர்களுடன் இரவுபகல் பழகி வாழ்நாளை வீணாளாகப் போக்கி விடுகிறார்கள். இப்படி முக்திக்கு வித்தான பக்திப் பயிரை பணத்தாசை முளையிலேயே கிள்ளிவிடுகிறது.
3. மேலும் சாஸ்தரங்களை ஆராய்ந்து உண்மையை உணர பகவான் அளித்துள்ள அறிவை, உடலுக்கும் மூளைக்கும் கேடு விளைவிக்கும் விஞ்ஞான பெருக்கத்திற்கு உபயோகிப்பதுடன் நமது சதுர்தச வேத வித்தையைகளும், தர்ம சாஸ்தரங்களும், ராமாயண பாகவதாதி ஸத்கதைகளும், திருப்புகழ் தேவார திவ்யப்ரபந்தங்களும், ஆகமம் சில்பம் போன்ற ப்ராசீன கலைகளும் நலிவடையவும் காரணம் பணத்தாசையே. இப்படி உரிமையாளர்கள் உபாஸிக்காமல் விட்டதால் நமது தெய்வ மதத்திலும் போலி சாமியார்கள் தோன்றும் துர்தசைக்கு ஆளாகி விட்டோம்.

4. குலஸ்தரீகள் எல்லாக் காலங்களிலும் நமது மதத்தின் காவலர்களாய் இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த தலைமுறையில் அதற்கும் ஆபத்து வந்துவிட்டது. இப்படிப்பட்ட சமூக சீர்கேட்டின் ஆபத்தை உணராமல் எளிமையாகவே வாழ விரும்பும் நல்லவர்கள் கூட பாங்க் பாலன்ஸ் உயர் வேண்டி பல பாப வழிகளில் பணம் சம்பாதிப்பதால் விஶார்தாந்தி, பதிவ்ரதா தர்மம், இறை வழிபாடு முதலியலை உலகிலிருந்தே மறைந்துவிடும் போல தோன்றுகிறது.

5. “ஒரு பாதுகாப்புக்காகத் தான் பணம் சேர்க்கிறோம்” என்று கூறும் பலரும் “எத்தனை பணம் சேர்த்தாலும் அந்த பாதுகாப்புணர்வு ஏற்படவில்லை. மாறாக பயம் பீதியாக மாறிவிட்டது” என்ற உண்மையை எவ்ரோடும் பகிர்ந்து கொள்வதில்லை. பகவானின் பாதங்களே பவபயத்தை போக்கி உண்மையான தைரியத்தை அளிக்கும். இறைவழிபாடே சுயமரியாதையை ஏற்படுத்தும்.

6. மஹா அலெக்ஸாண்டர் தான் இறக்கும் தறுவாயில் “என் இரண்டு கைகளையும் விரித்து வைத்து ஊர்வலமாக இடுகாட்டிற்கு எடுத்துச் செல்லுங்கள்” என்று கூறினானாம். அதாவது மாமன்னனும் இங்கிருந்து செல்லும் போது ஒரு துரும்பையும் கையில் எடுத்துச் செல்ல முடியாது என்பதை உணர்ந்த அவன், அவன் அவன்மையை தன் மக்களுக்கு கூற விரும்பியதாகக் கொள்ளலாம். தானும் தன் கொள்ஞூப்பேரனுக்கு சொத்துக் கொண்டு அப்படியல்லாத உறவினர்களை ஏனாம் பேசும் பாமரர்கள் இவ்வுண்மையை சிந்தித்து பார்ப்பதில்லை.

7. இன்றும் பல செல்வந்தர்கள் கல்விக்கூடங்களுக்கும் மருத்துவ சாலைகளுக்கும் தான் தருமங்கள் செய்து வராமலில்லை. ஆனால் இவற்றை கடமையாக செய்து வந்தால் பணத்தின் மேலுள்ள தன்னலமான பேராசை மறைந்து நல்லறிவு ஏற்படும் என்பது தான் குறிக்கோளேயன்றி தான் தருமங்களே முடிந்த முடிவெல்ல.

8. அது போலவே கோவில்களுக்கும் மடங்களுக்கும் பணம் செலவழிக்கும் போது அதை தெய்வக் கடமையாக நினைக்க வேண்டும். அதுபோலன்றி நவீன ஸாமியார்கள் நடத்தும் சாஸ்தர ஸம்மதமற்ற கோலாகல பூஜைகளுக்கும், ஹோமங்களுக்கும் அளிக்கப்படும் நன்கொடைகளால் பாபம் சம்பவிக்கலாம். அதை பெற்றுக் கொள்ஞேம் சாமியார்கள் மகாபாபிகளையும் ஏதோ மகான்களைப் போல வானளாவ புகழ்ந்தாலும், செய்த பாபங்களை சித்ரகுப்தன் மறந்து விடுவதில்லை. அப்படி பாபிகளை புகழ்ந்து பாமரர்களை பணத்தாசையில் தூண்டும் சாமியார்களும் அதற்குற்ற நரக தண்டனையை ஏற்க நேரிடும்.

9. உணவு, உடை, இருப்பிடம் என்பதற்கு மேல் உபரியான பணமிருந்தால் அதில் சிறிதளவு வேண்டுமானால் நல்ல வழியில் செலவாகுமே அன்றி 90% நம்மாலோ நம்

சந்ததியினராலோ பாப வழிகளில் தான் செலவழிக்கப்படும். ஆகையால் தேவைக்கு மேல் சம்பாதிப்பதே திருட்டைப் போல ஒரு குற்றமாக கருதி விலக்க வேண்டும்.

10. உலகமே மாயை என்றுணர்ந்து வைராக்யம் ஏற்பட்டு பகவானை அடைய வேண்டுமானால் பணத்தொடர்பும் அதனால் ஏற்படும் அகங்கார மமகாரங்களும் ஒரு தடைக்கல் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி.

இப்படி இதை அறிந்து கொள்வதால் பயன் என்ன? நம்மால் எதை விட முடியும் என்று தளர்ச்சி அடையத் தேவையில்லை. இதிலிருந்து மீள மகான்கள் காட்டும் வழி ஒன்று உண்டு.

உலகோரை த்ருப்திபடுத்த எத்தனை முயன்றாலும் அது விழலுக்கிறைத்த நீராக முடிவதை உணர்ந்து, பணம் பெண் போன்ற விஷயங்களை தோழபுத்தியோடு அநுபவித்துக்கொண்டே பேரானந்தத்தில் தினைத்திருக்கும் மகான்களின் முகத்திலிருந்து வெளிவந்த உத்தம பக்தி க்ரந்தங்களை தனிமையில் பாராயணம் செய்தல், நாம ஜபம் முதலியவற்றால் இடையறாது பகவானை வழிபட்டு வந்தால் நல்லறிவும், மனவடக்கமும் பகவானிடத்தில் பக்தியும் ஏற்படும். ஆசை, கோபம், பயம் இவை அறவே அற்று சாந்தம், கருணை, ஞானம் முதலியவை நிறைந்து விளங்குவதே அந்த உத்தம பக்தியின் அடையாளங்களாகும். அதன்பின் உலகில் தாமரை இலை தண்ணீராக இயங்கி வரலாம் என்பதே அவ்வண்மை வழி.

எவ்வளவு பரந்த கீர்த்தி, பணம், கூட்டம், பாரம்பர்யம் இருந்தாலும் பணத்தில் பாகுபாடு பாராட்டும் கார்யத்தை தொடங்கிவிட்டால் கோவில்களோ, மன்றங்களோ, மடங்களோ, ஸாமியார்களோ தெய்வீக யோக்யதையை இழந்து விடுகின்றனர். அதே நேரத்தில் வேண்டிய பணவரவு இருப்பதாலோ, வேறு காழ்ப்புணர்ச்சியினாலோ, பணத்தில் வேறுபாடு பாராட்டாதவர்களைப் போல் தம்மை காட்டிவரும் சில இடங்களில், நேர்மை, ஒழுக்கம், தியாகம், எளிமை முதலியற்றால் தூய்மை உடைய பெரியோர்களையும், இக்கால தீமையில் மலிந்த தாழ்ந்தோர்களையும் ஒன்றாக மதித்து, அவர்கள் கலந்து பழக நிர்பந்தப் படுத்தும் செயல் தெய்வீகத்தை போக்கிவிடுகிறது. பல குற்றங்கள் இருந்தாலும் இந்த இடங்களில் ஓரளவாவது நல்ல கார்யம் செய்கிறோமே, அதற்கு பலனில்லையா என்று நினைக்கலாம். அடங்காத மனத்தோடு செய்த புண்ணியத்தால் எதிர்காலத்தில் ஏதோ கொஞ்சம் உலக சுகம் கிடைக்கலாம். ஆனால் அந்த உலக சுகத்தில் காணாத மனநிம்மதி பகவானுடைய பாதங்களில் கிடைக்கும் என்று நம்புபவர்கள் இந்தக் குற்றங்கள் இருக்கும் இடங்களை விலக்கி பணிவோடு தனிமையில் பகவானை வழிபட்டு வந்தால் உயர்வற உயர்நலம் அடையலாம் என்று மகான்கள் எனக்கு அறிவறுத்தி உள்ளார்கள்.

மஹான்களின் அறிவுரை

முருகப் பெருமானை வாயாரப் பாடி மனதினால் சிந்திக்க, அருணகிரிநாதப் பெருமானின் திருப்புகழ் மதாணியிலிருந்து தெரிந்தெடுத்து கோர்த்த, திருவகுப்பு உள்ளிட்ட இந்த பக்தி ரசம் ததும்பும் பாடல்களை பாராயணம் பண்ண விரும்பும் அன்பர்கள், முழுமையான பலன்டைய வேண்டுமானால், சில பிழைகளைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்று மகான்கள் எனக்கு அறிவுறுத்தியதை இங்கு நினைவு கூர்கிறேன்.

அவதார மகானான ஸ்ரீ ஆதி சங்கரரே காபாலிகனாருவன் வந்து அவர் தலையைத் தானமாக கேட்க “இந்த மனித உடம்பிற்குக் கூட ஒரு பயனிருக்குமானால் எனக்கு மகிழ்ச்சி தான். நீ தாராளமாக என் தலையை எடுத்துக் கொள்ளலாம்” என்று கூறினார். அதாவது தான் இருந்து தான் அத்வைத்ததை காப்பாற்ற வேண்டும் என்று அவர் நினைக்கவில்லை. பகவான் தான் அத்வைத்ததிற்குப் பொறுப்பு. தான் அவர் கையில் வெறும் ஒரு கருவி என்ற நினைவோடிருந்தார்.

அது போல நாமும் அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கத் தலையும், அவன் புகழ் பாட நாவும், அவனை பாட வேண்டும் என்ற நல்லறிவும், அதற்கு இடையூறில்லாத வேளையும், ஏற்படுத்தித் தந்தமைக்கு நன்றியோடு நமக்கு மனவடக்கமும், தூய்மையும், அருஞும் கூடுமாறு, தனிமையில், நீயுண்டு நானுன்டு தமிழுண்டு ஸரஸ கோபால மருகா என்றது போல, வேறு எதையும் எதிர்பாராமல், முருகன் குமரன் குஹன் என்ற நாமங்களை மொழிந்து நெஞ்சக் கனகல்லும் நெகிழ்ந்து உருகும்படி, வினையோட விடும் கதிர்வேலனின் திருப்புகழைப் பாராயணம் பண்ண வேண்டும். பணம், கூட்டம் முதலியவற்றை சேர்க்காமலிருந்தால் பிறர் போற்றுதலையோ தூற்றுதலையோ பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை.

அநுபுதி பெற்ற பின்னர் அருளிச்செய்த கந்தர் அநுபுதியில் அருணகிரியார் “பாடும் பணியே பணியாய் அருள்வாய்” என்று வேண்டியதிலிருந்து பாடும் பணி அனைத்திலும் தலையாய கடமை என்பதை நினைவிருத்தி, பிற காரியங்களை வழிபாட்டில் சேர்க்காமலிருக்க வேண்டும். இந்த பாராயணத்தின் முடிவில் ஏதாவது பண்ண வேண்டுமா என்றால், நெஞ்சக்கனகல்லு நெகிழ்ந்துருக என்று முதலிலிருந்து மீண்டும் படிக்க வேண்டும். மற்ற எதுவும் கட்டாயமில்லை.

நாம் விரும்பாவிட்டாலும், இறைவன் ஏற்பாட்டினால் ஸாதுக்கள் நம்மோடு வழிபாட்டில் சேர்ந்தால் அவர்களிடம் மிகப் பணிவோடு பழக வேண்டும். வாஸாதேவனான பரம்பொருளை, கடுமையான தவத்தினால் ஆறே மாதங்களில் தரிசிக்கப் பெற்று, அந்த தெய்வமே “நீண்ட நல்வாழ்வும் அதன் முடிவில் முக்தியும் பெறுவாய்” என்று உறுதியளிக்கப் பட்ட துருவன், பின்னர் ஒருமுறை யசூரகணங்களை போரில் பூண்டோடு

அழிக்க முற்பட்ட போது, அவனுடைய பிதாமஹரான் ஸ்வாயம்புவ மனு “அந்த விஷ்ணுவின் மற்றொரு பக்தனான் குபேரனின் பணியாளர்களான யசூர்களை அழித்தால், குபேரன் மனம் வருந்தி அந்த பாபத்தினால் உன் குலத்தினருக்கு துன்பம் ஏற்படும்” என்று துருவனைத் தடுத்தார். நமக்கு அப்படி தெய்வம் ஏதும் இகபரத்தைப் பற்றி உறுதி அளிக்கவில்லை. அதனால் அகம்பாவத்தினால் பிற பக்தர்களிடம் அபசாரம் ஏற்படாமல் நம்மைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

சிவபெருமானின் அம்சமேயான ஸாந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் கூட, வாக்கு தவறிய பிழையின் வினையை அநுபவித்துத் தீர்க்க வேண்டியிருந்த தென்றால், நாம் பாபம் செய்ய எத்தனை அஞ்சவேண்டும்? ஆனால் இக்காலத்தில் பேராசை எனும் பிணியில் பிணிப்பட்டிருக்கும் நாம் எத்தனை ஸாகம் வந்தாலும் திருப்தி அடையாததோடு, நமக்கு சின்ன கஷ்டங்கள் வந்தபோதே, ஏதோ நாம் மாசற்ற உத்தமர்களைப் போலவும், பூர்வ வினைகளை பக்தியால் பொசுக்கிவிட்டதைப் போலவும் எண்ணி, பகவானுக்கு கண் இல்லையா என்று கேட்டுவிடுகிறோம். ஆதியொடு அந்தம் ஆகிய நலங்களை ஆறுமுகம் என்று தெளிவதில்லை. காமம், கோபம், பயம் முதலியவை மறைந்து ஞானம், கருணை, சாந்தம் இவை நிறைந்து, கொடிய ஜவர் பராக்கற்று, மனமும் பதைப்பற்று, ஹிதமஹிதம் விட்டு, எனதற, சும்மா இருக்கும் நிலை தான் குறிக்கோள். அதற்கு ஆடும் பரி வேல் அணிசேவற் பெருமாளைப் பாடும் பணியே செய்ய வேண்டிய பணி.